38. ÉVFOLYAM, 40. SZÁM · Ára: 3.– Ft · 1982. OKTÓBER 7.

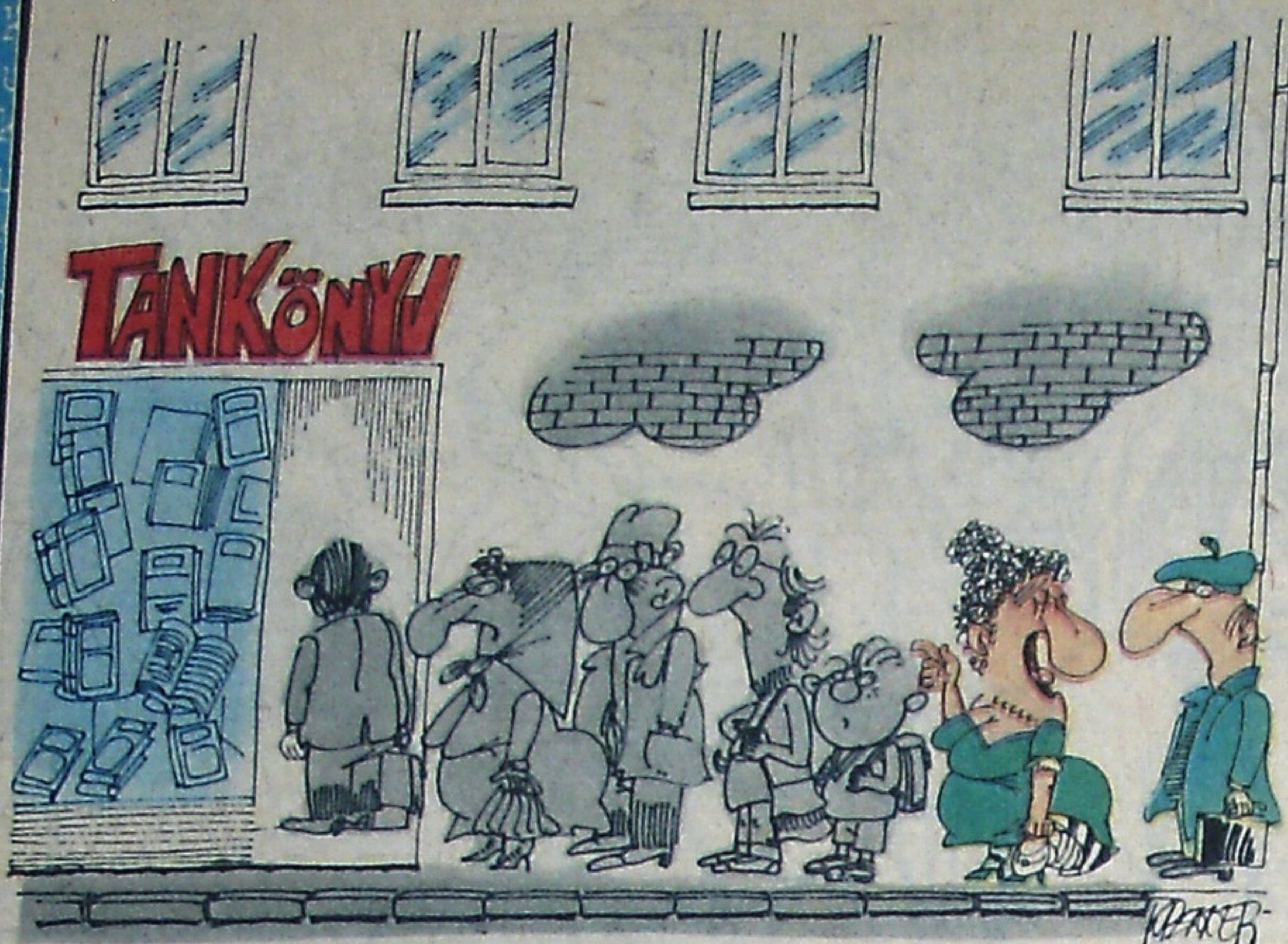
FOKOZOTT KÖZÚTI ELLENŐRZÉS

– Majd megtanulják, hogy mennyi a megengedett sebesség…

(REVÜNK A 8–9. OLDALON)

mondjuk a magunkét

NAGYMAMA-SORS

– Mire meglesz az unokámnak az összes tankönyve, kezdhetek sorbaállni banánért!

Mi mennyi???

Ismerik a népszerű történetet? Amikor a hajóskapitány leszól a gépházba: Mennyi?

Onnan jön a válasz: Harminc!

A kapitány leordít: Mi harminc?

Lentről fel: Mi mennyi?...

Ezt a párbeszédet hallom én mostanában – vagy csak nagyjából ezt? – számos boltban, főképpen élelmiszeráruházban, közértben. De fogadni mernék rá, hogy a kedves olvasó is szerepelt már hasonló jelenetben.

Ez pedig a következő: állok a pénztár előtt a kosarammal, amelybe bele-önkiszolgáltam ezt is – azt is a pultokról. A pénztárosnő üti bele a pénztárgépbe, hogy mi mennyi. Egyszercsak megáll a kezében egy konzerv, egy doboz keksz vagy amit akartok. A pénztárosnő pedig egy eladó felé kiált, esetleg az üzletvezető felé, kezében tartva a konzervemet, de amelyet – pár lépésre tőle – vélhetnének már hajlakknak, cumisüvegnek vagy ablaktisztítónak is, szóval a pénztárosnő fennhangon kiált és azt kérdi:

– Rózsikám, **ez most mennyi?**

– Huszonhét kilencven! – kiáltja vissza amaz. Én most, a hajóskapitány szerepében szeretném visszakérdezni, hogy mi huszonhét kilencven? Hátha Rózsika, ott, az emberek feje felett azt látta, hogy a pénztárosnő kezében egy marhafülkonzerv van paprikás lében, holott az egy tepertőspogácsa, zöldborsóban. De a visszakérdezésre nincsen mód a boltban, pláne még nagy forgalom mellett nincsen. De azt sem tudom, hogy Rózsika jól tudja-e, hogy mi mennyi, és éppen most mennyi az a micsoda? Ráírva nincsen a dobozra, előzetes értesítést sem kaptam róla, hogy nem annyi, mint amennyi, ennélfogva Rózsika memóriájára vagyok utalva, valamint az árucikkre, ha meg akarom venni.

Nem beszélve arról, hogy ameddig a válasz megérkezik Rózsikától, rettegésben tarthat az a gondolat, hogy azt kiáltja vissza: négyezerhúsz; nálam pedig csak kétezer forint van, mert tegnap ugyanennek még csak harmincöt hatvan volt párja és ezért nem vettem magamhoz több pénzt.

Már arra is gondoltam, hogy legközelebb a lányomat küldöm a pénztárhoz, és amikor a pénztárosnő azt kiáltja: ez most mennyi?, én erre női hangon két forinttal kevesebbet kiabálok vissza, mint amekkora összeg a dobozon, nyomtatásban szerepel.

De attól tartok, hogy ezt a választ a pénztárosnő nem enné meg. Mint ahogy én sem eszem meg jóízűen azt a körömlakkot, szódásüveget és körtekompótot, amelyről az a gyanúm támad, hogy az árát nem is az állam kalkulálta, hanem a Rózsika.

Somogyi Pál

Nyári emlék Balatonlelléről

Az üdülőtől elvették a partot. Az üdülőben úgyis csak herék tartózkodnak, akik a hasukat süttetik a nappal; a part viszont a pihenni vágyó dolgozóké kell, hogy legyen. Jó.

Jöttek a kotrógépek, kikotortak a Balatonból egy sétányra való iszapot, odacsapták a parthoz, s otthagyták a pihenni vágyó dolgozóknak, hadd andalogjanak rajta. Jó.

Eltelt két év, az iszap már szép hepés és hupás; aki már végigballagott futózápor elültével Ökörcsanádmocsok főutcáján, annak ez a sétány úgyszólván semmiség. Van hát sétányuk a pihenni vágyó dolgozóknak, sőt a természetes lövészárkok között mindjárt a katonai továbbképzésüket is lebonyolíthatják. Jó.

Nincsen viszont a tóba vezető lépcsejük nekik. Illetve: lépcső, az volna, ám az megmaradt az üdülőben üdülőké. Akiktől egyébként elvették a partot. Sebaj: ha jó az az öt lépcsőfok ötven embernek, miért ne lehetne éppen olyan jó ötezernek?

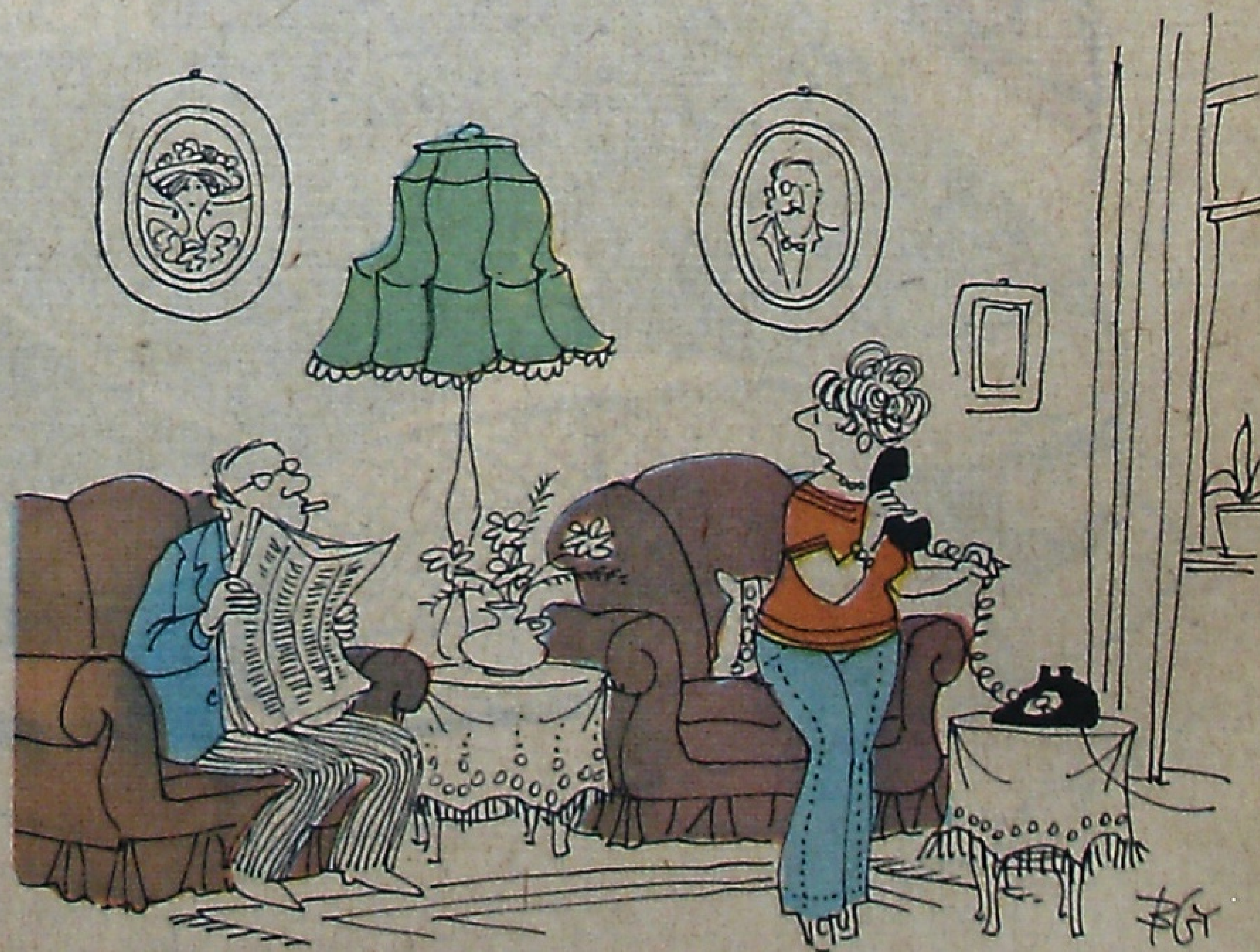
Megmondom. Mert időnkint megjelenik a hepéken és hupákon egy rendőrautó, s a jard mindenkit kivezényel a vízből a partra, mondván, hogy ahelyt tilos a fürdőzés. Jó. Még jobb, hogy mihelyt az autó elűnt a hupákról és hepékről, hogy a javítóműhelyben valahogy helyrepofozzák, az ötezer pihenni vágyó és partra vezényelt dolgozó egyből visszatocscsan a lébe. Naná.

Miután szétdobálta a lerágott kukoricacsöveket és a megürült sörösflaskákat. Tudniillik szemétláda ugyanannyi darab van itt, mint ahány fürdést tiltó tábla: zérus. A tanács nem helyezi el a szemétládát (pláne a szemétládá**kat**), mert az nem az ő reszortja, honnan is vegyen egy szemétládára keretet; hasonlóképpen nem helyezi el a tiltó táblát sem, ki tudja, tán azért, mert akkor kiderülne, hogy esetleg, netántán mégis csak az ő reszortja volna a partszakasz rendben tartása, s akkor hogy veszi ki magát, hogy tiltani tilt, ám rendet nem tart? He?

Így megy ez két éve. Sétány nincs, szemétláda nincs, vécé nincs (minek? ott a Balaton! és amúgy is ötven méterre ömlik bele a „betervezett" szennylé); van viszont iszap, hepe, hupa, sárga kukoricacső, sárga lé, megürült sörösflaskák és sörivók, potyára iparkodó rendőr, nem potyára iparkodó bűz – no meg a pancsoló ezrek bőrén amolyan apró, pörsenésszerű, érthetetlen piros pöttyök, dögivel.

Közben időnkint elhatározgatjuk, hogy egyszer, valamikor megmentjük a Balatont. Jó, mi?

Timár György

– Azt kérdi a mama, hogy a kágéesté importcikkeket is muszáj összevásárolni?!

MAGYAR LOMBIKBÉBI

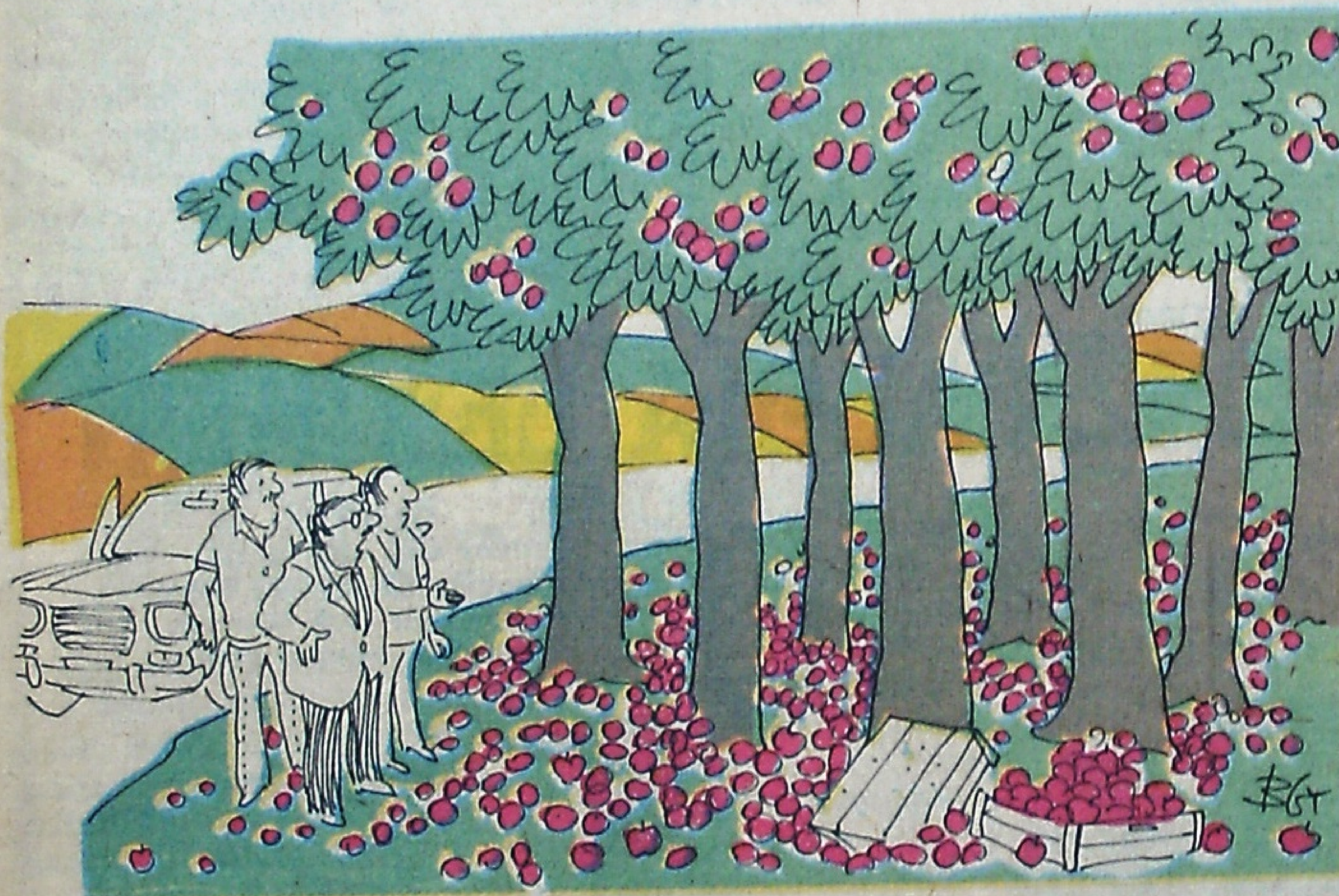
HADITERV

– ... és ha Mr. Chrudinák újra felbukkanna a magnójával, akkor a hadsereg szóvivője ebben az irányban tud majd elmenekülni ...!

LÁDAHIÁNY

– Túl jól sikerült az almaprogram, ráereszthetjük a sertésprogramot!

11-ES

– Nem vállalom. Lője a Végh Antal!

AZ A BETYÁR BÚTOR

Na most van nekünk az az öreg kasznink a Gizinka tántitól. Márkás darab, Bubiv Kocsárd érdemes műasztalos építette még a nemesi felkelés idején. Nem holmi apróság, amikor Napóleon Győrött járt, ebben a kasznibàn szállt meg a vezérkarával.

Jó, csakhogy most kaptunk egy kéglit az épülő Kakastyúk utcai lakótelepen s ezért elmentem Hilton Déneshez, a kulturált tervező mérnökhöz, mégis mit gondol, hogyan liferálhatnám be a kasznit a bérlemény területére.

— Legokosabb, ha ledarálja — mondta Hilton Dénes finom mosollyal, amely a zsenik és az alkoholisták sajátja. — A finom faport aztán ötliteres uborkásüvegekbe szűrve könnyűszerrel elhelyezheti a lakás bicikliszekrényében.

Felködlött bennem, hogy egy masszív stílkaszni sokat veszít eredeti ocsmányságából ledarált állapotban, s ezért hatszor is elátkoztam Bubiv Kocsárdot, mi a fenének kellett ekkora böhöm bútorokat építenie. Éjjel álmomban aztán megjelent a józanéletű műasztalos és mogorván rázta felém a collstokját.

— Te vagy a hülye, Hollanda Emánuel — mondta, holott egész másképpen hívnak. — Mert nem a kaszni nagy, hanem a lakás kicsi. A mi időnkben akkora ebédlőket építettek, hogy az asztal körül lefuthatták a hadházi huszárok akadályversenyét tizenkét telivérrel.

Távol állt tőlem, hogy versenyistállót vásároljak, így más megoldást kellett találnom. Fogtam hát a nagymuttert és a kasznival együtt kilöktem a pusztába, hogy majd építsék köréjük a lakótelepet. Patétikus látvány volt a nagymutter, ahogy ott állt, keblén a kasznival, mint özvegy Pókainé a két fiával. Bátori, Bátori, verjen meg az isten. A belső szerelési munkálatok során aztán alulról tápláltuk a nagymuttert. Egy óriásdaru vitte fel a tejbegrízt a tizedikre.

Na, alig költöztem be, egyszerre kopogni kezd a fűtőtest. Kipkop ... titá titi ... hosszú-rövid-hoszú ... már ahogy Monte Cristo úr szokta az If-ről elnevezett szociális otthonban. Átcsengetek a szomszédba, hogy a furcsa jelenség okát megtudakoljam. Rotterdam Ernő nyit ajtót, négykézláb.

— Visszaszoktam — feleli udvaras kérdésemre. — Nézze, én két méter hat centi vagyok, a lakás meg csak két méter öt. Nekem félmillíómba került ez a kégli, bolond leszek a fejem búbját tökkopaszra karistoltatni a plafonnal.

Abban a pillanatban tompa zuhanás és elfojtott nyöször valahonnét felülről.

— Szeplő Cica — mondja buja mosollyal Rotterdam Ernő. — Megint megy a hacacáré Spuller Pityuval.

— És?

— Mit és? A rekamié csak élére állítva fér be. Sámli, hokedli, oda fel kell mászni kérem. Próbált már maga egy rekamié élén ...

Leintem Rotterdam Ernőt. Nekem is félmillíómba került ez a kégli, annyi pénzért még a lapján is kétszer meggondolom. De ... kip és kop ... titáti és tátitá ... mi az ördög ez?

— Ja — legyint Rotterdam Ernő. — Lejtmenetiék morzéznak Szlopákéknak az eszcájgért.

Kisül, hogy a tizedik emelet Kakastyúk utcai frontja kalákában vásárolt egy modern kredencet. Kiütötték a közfalat és a kredenc most átfut az egész traktuson.

— Lejtmenetiék lakására esnek a vájlingok, a pitlik és a csöbrök — magyarázza Rotterdam Ernő —, Janutkáékhoz a mélytányérok, a bögrék és a findzsák, Berengárékhoz a sótartók, kriglik és poharak, Szlopákékhoz meg az eszcájg.

Most hirtelen mindent megértek.

Tudniillik régóta feltűnt nekem, hogy a szélrózsa több irányából is a mi nótánkat hallom. Nemcsak Kecskemétről, Fehérvárról Nyékládházáról és Vonyarcvashegyről, hanem Presovból, Oradeáról, sőt, Eisenstadtból is. Mostanáig elintéztem a dolgot magamban azzal, hogy kis ország vagyunk.

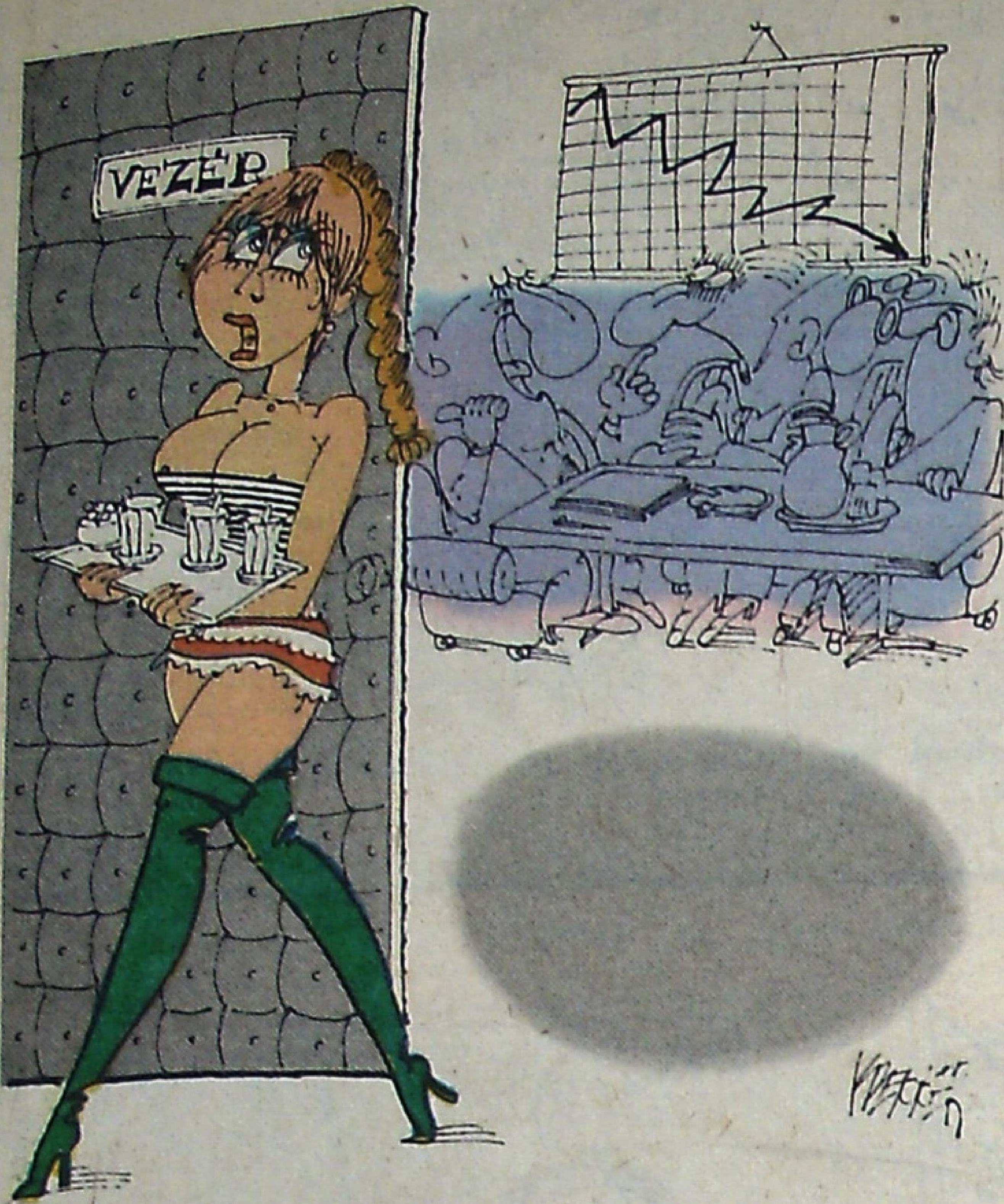
De most már minden világos.

Nem az országunk kicsi. A zongoránk nagy.

Átlóg.

Peterdi Pál

BNV UTÁN

– Sajnos, csak a Gizikével akartak üzletet kötni!

TURISTAÚTON

– Hogy fognak a vámosok csodálkozni, hogy mind a négy melled valódi.

PRODUKCIÓ

SZILÁNKOK

OKOS EMBER

Okos ember megelégszik azzal is, hogy meg tudja kötni a gordiuszi csomót.

TÁRSKERESÉS

— *Egy jól főző, dolgos asszonykát szeretnék, akinek nem féltékeny a férje.*

SZÉP KIS HÁZASSÁG

— Mi tart benneteket össze?

— A kölcsönös bizalmatlanság.

ÉRDEKLŐDÉS

— *Nem tudna nekem Pesten egy olyan munkásszállást ajánlani, ahol munkaviszony nélkül ellakhatnék?*

GYORSAN ÖREGSZÜNK

Törvényerejű rendeletet kellene hozni, hogy az évek lassabban szálljanak.

VILÁGNÉZET

Y. *furcsa módon materialista: őt csak az anyagiak érdeklik.*

TALÁLKOZÁS

— Jaj, de ismerősnek tetszik lenni. Ha nem tévedek, egy bolygón lakunk.

ÖNBIZALOM

— *Egyelőre nem akarunk gyereket, mert kocsira gyűjtünk — mondta a nyolcvan éves Lajos bácsi.*

ŐSZINTESÉG

— Őszinte lehetek?

— Természetesen.

— Sajnos, képtelen vagyok rá.

GONOSZSÁG

— *Örömmel lemondok a fizetésemelésről, az a fő, hogy Kovácsnak se emeljenek...*

FURCSA HELYZET

— Minden éjszaka rólad szeretnék álmodni, de te a világ minden kincséért sem hagysz elaludni.

FÉRFISZEMMEL

— *Én még csak negyvenéves vagyok. Edit viszont már negyvenéves.*

NŐI DOLGOK

— Kérek egy repülőjegyet.

— Melyik járatra parancsolja?

— Melyiken repül az a magas, barna pilóta?

Galambos Szilveszter

FÜLÖP GYÖRGY:

NOSZTALGIA LEXIKON

OBSITOS
Harcos élet után obsit,
nyugdíjazták szegény hapsit.
Azután már csak havonta,
félállásban ment a frontra.

ORFEUM
Táncos bretli, sok-sok fénnyel,
nagy pillangógyűjteménnyel.
Pénzes gyűjtők el-ellepték,
s megfogták a tarka lepkét.

ÓRALÁNC
Pocak dísze, jólét jele,
hirdette: a buksza tele.
Ma nem sikk e státusz-vacak,
De mindenkié a pocak!

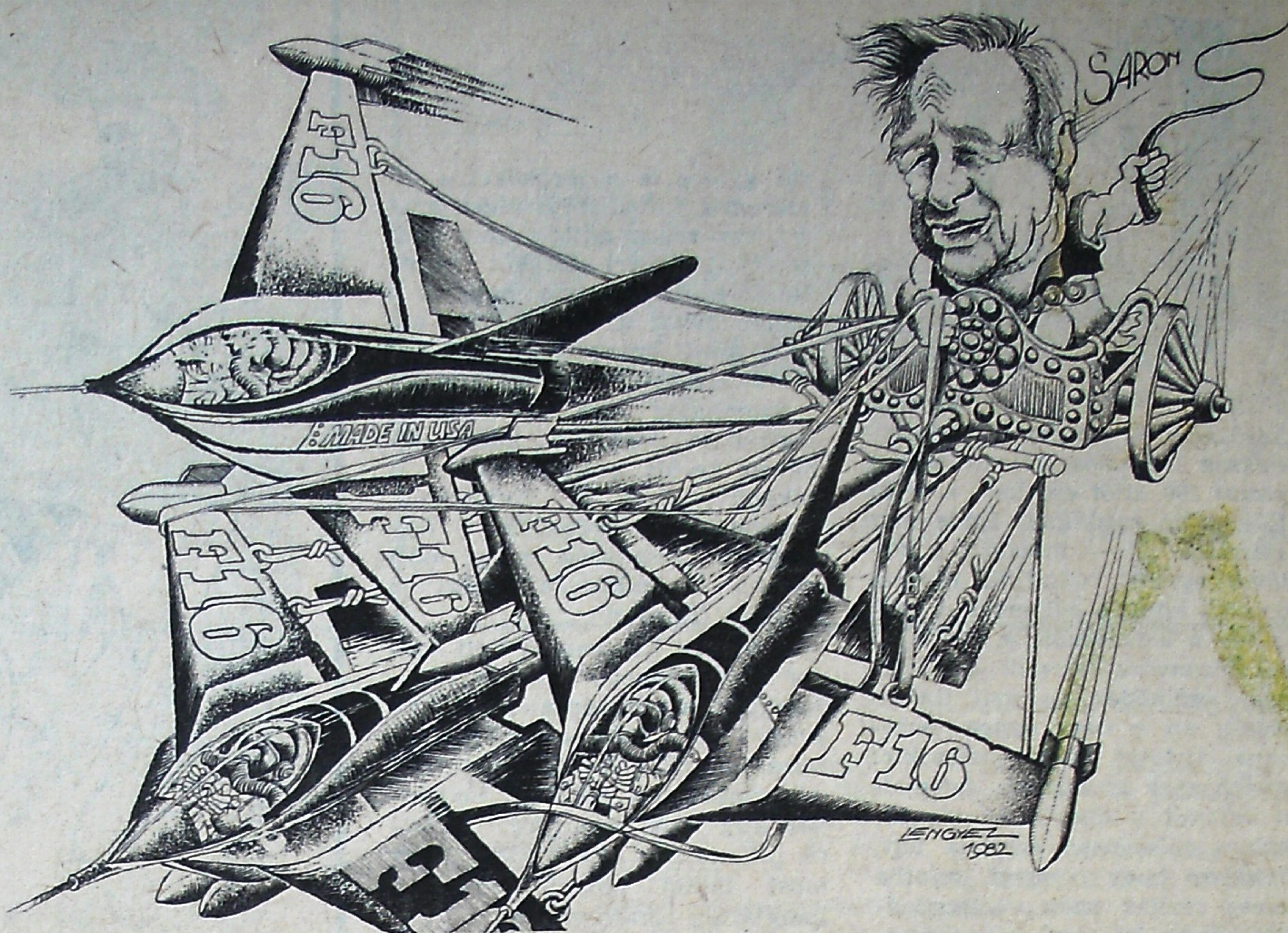
A gyerek megkérdezi:
— Apu, mi az, hogy civilizáció?
— A civilizáció az, amikor kinyitod a televíziót, hogy megtudjad, milyen az idő, ahelyett, hogy kinyitnád az ablakot.

●

— Ebből a levesből tíz tányérral kellett volna főznöd, nem kettővel! — mondja a férj.
— Annyira ízlett?
— Nem. De akkor éppen eltaláltad volna, hogy mennyi só kell bele...

●

Kék folttal, ragtapaszokkal az arcán állít be az irodába egy férfi.
— Mi történt? — kérdezik kollégái.
— Kihúztam egy lányt a vízből...
— És ezért összevert?
— Nem ő. A feleségem éppen akkor jött, amikor a lányt kisegítettem a fürdőkádból.

TIKI-TAKI

Reggel fél öt volt és ehhez képest igen kellemetlenül hatott az a csörömpölés, amely egy rosszul felborított szemeteskuka hangjára emlékeztetett.

— Csak én vagyok — utánozta a saját hangfekvését Csámcsogi néni. A helyzethez alig illő, meglehetősen viseltes fürdőlepedőt terített a vállára, így próbált beszélgetést kezdeményezni a hajnali órán.

— Történt valami? — meredtem kábán az idős lakótársra. — Elfogyott, vagy felemelik az árát? — kérdeztem rutinszerűen.

Csámcsogi Abaujné született Spacc Kisztihand Delikátesz egy Óbudáról Lágymányosra átkergetett gyalogbéka riadtságával a szemében szelíden ennyit mondott:

— Tiki-taki.

— Tiki-taki — válaszoltam és igyekeztem becsukni az ajtót. A sors azonban másként akarta. Az idős választópolgár behömpölygött az előszobába, majd miután kitöltötte a rendelkezésre álló teret, szuszszant egyet.

— Egy kávét? — kérdeztem, mert tudtam, még a nyáron leszokott.

— Tiki-taki — mondta mégegyszer Csámcsogi néni és úgy fújtatott, mint a néma gyerek, aki éppen az anyjával beszélget. Miután kifújta magát, fürdőlepedője korcából egy kellően át nem gondolt, hirtelen mozdulattal apró kis tárgyat vett elő és vadul rázni kezdte.

— Ez itten a tiki-taki, ezt rázza ma miki-maki — szavalta diadalittasan és úgy sugárzott, mint egy hasadóanyag. — Újra divatba jött a tiki-taki — tette hozzá.

Elnéztem ezt a Csámcsogi nénit, amint sem a saját, sem mások idegeit nem kímélve, egymáshoz vagdossa

a kötélen függő kis golyócskákat. A rádióban épp Pintér Dezső kívánt jónapot a névnapjukat ünneplő Aléltkáknak.

— Aztán mire jó ez a tiki-taki?

Csámcsogi Abaujné egy magasföldszintí lakót megszégyenítő módon pattant fel a helyéről.

— Hogy mire jó? — kérdezte. — Itt van ez a két golyó, egymáshoz csapdossa őket és akkor hangosan kopognak. Ha ügyes a keze, úgy szól, mint egy géppuska.

— Nagyszerű — jegyeztem meg. — És úgy nem tud szólni, mint egy rossz vicc?

— Már miért szólna úgy, mint egy rossz vicc? — kérdezett vissza a megszólított.

— Mert azzal ugyanúgy lehet ölni, ráadásul sokkal olcsóbb, mint a géppuska.

Csámcsogi Abaujné született Spacc Kisztihand Delikátesz akkorát legyintett, hogy a kezében levő tiki-taki remegőgörcsöt kapott.

— Egyébként egy új módszeren dolgozom — mondta rövid hallgatás után.

Öt óra volt, a rádióban Pintér Dezső még csak másodszor hatódott meg a saját hangjától, mégis éreztem, valami nagy dolog készülődik.

— Figyelembe véve az ország jelenlegi gazdasági lehetőségeit, erősen foglalkoztat az egy golyóval működő tiki-taki elmélete — mondta Csámcsogi néni és jegyzeteket vett elő. Egyenletesen, folyékonyan beszélt, látszott, jól átgondolta a magyarországi tikitakizás távlatait.

— Egy golyóval nem lehet tiki-takizni — vágtam közbe, amikor egy idő után levegőt vett.

Nem hiába lakott a magasföldszinten, folytatta.

— Az egy golyóval működő tiki-takival minden tiki-takizó megtakarít az országnak egy golyót — mondta és büszkén körülnézett. — Egy tízmilliós országot feltételezve ez testvérek között is tízmillió golyót jelent, hát még ha figyelembe vesszük, hogy nemcsak testvérek, de konvertibilis országok is vannak. Ha a megtakarított tízmillió golyót exportáljuk, szép kis summa kerekedik, nem?

— A kereskedelem is olyan, mint a tiki-taki — intettem józanságra a vehemens polgártársat. — Ahhoz is két golyó kell.

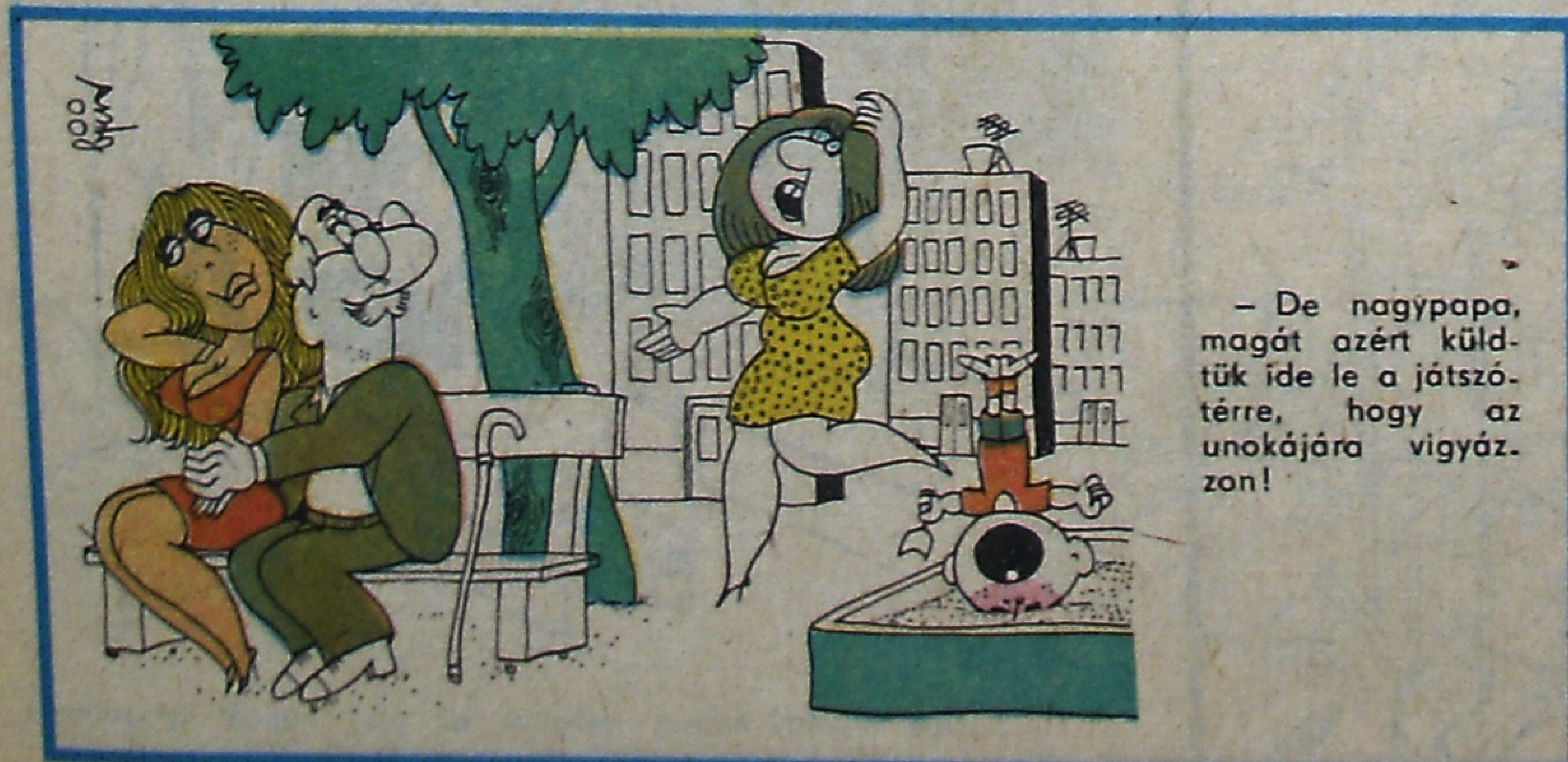
Erre már felkapta a fejét.

— Egy golyóval is lehet játszani — mondta —, csak akkor nem kopog.

Egy darabig dühösen sziszegett, majd köszönés nélkül bevágta maga mögött az ajtót. Néhány másodpercig még hallani lehetett a kétgolyós tiki-taki távolodó kopogását, majd miután ez abbamaradt, finoman meghajoltam és csendben ennyit mondtam:

— Ez volt az ősz, október első hete.

Föld S. Péter

— De nagypapa, magát azért küldtük ide le a játszótérre, hogy az unokájára vigyázzon!

Ülök a tévé előtt...

Ülök a tévé előtt vasárnap késő este, a súlyemelő világbajnokság 150 kilós óriásait nézem, amint 190 kilót emelnek a fejük fölé. „Tán csodállak, ámde nem szeretlek..." — mondom a költővel együtt, tudniillik minden sportok közül a súlyemelést kedvelem a legkevésbé; e sport hívei bizonyára ismerik a határtalan erőlködés szakmai finomságait, én e nem éppen esztétikus látványt nyújtó óriásoktól inkább csak viszolygok, felemelni valamit a földről — ez számomra túlságosan szimpla ügy, majdnem hogy olyasmi, mintha déleeg férfiak azon vetélkednének, hogy ki tud messzebbre tolni egy ruhásszekrényt, arról nem is beszélve, hogy maga az „emelés", mint fogalom, újabban meglehetősen kellemetlen képzeteket kelt bennem.

Szóval nézem, nézegetem az óriásokat s közben gondolatban végigfutok az elmúlt hét (szeptember 22—27.) televíziós élményein. A városszéli kórház megtekintésétől eltekintettem néhány hétig, kedden újra megnéztem, de nem merem kommentálni. Régebben ugyanis írásba adtam, hogy ezt az omlatag sorozatot unalmasnak tartom s kaptam néhány goromba levelet e kis rovat olvasóitól, nem vagyok bolond vásárra vinni a bőrömet. (Tisztelt rendőrség! Ha engem bevert fejjel találnak meg egy pesti ház kapualjában, a tettest a tévénézők között szíveskedjenek keresni!)

Szerdán az újjászervezett magyar futballválogatott gólzáporral győzte le a törököket s dicsérem a futballszövetséget, amiért egy régen áhított szép győzelem kedvéért törököt fogott. Ne feledjük azonban, hogy ez a csapat jóval gyengébb volt annál, mint amelyikkel 1526-ban Mohács alatt kerültünk szembe.

Szombaton este a bolondos leg-szikon legújabb adása álnéven került a képernyőre. „A lóképű" című és vígjátéknak becézett film tudniillik a *legnagyobb* marhaság volt, amit valaha is műsorára tűzött a Magyar Televízió.

A végére hagytam a heti műsor legérdekesebb élményét: Baleczky Annamária feketére (vagy csak sötétbarnára?) festette a haját. A régebben még aranyszőke és kedves bemondót alig ismertem meg. Az első pillanatban azt hittem, hogy most látom először, csak a hangjáról ismertem fel.

Percekig foglalkoztatott a rejtély, hogy miért tette? Ha a sötét haj jobban pásszol a pofikájához, mért nem festette be már régebben? Miből gondolta most hirtelen, hogy így m é g szebb? Persze hamar rájöttem, hogy szó sincs rejtélyről. Bemondóhölgyeinknek régi ambíciójuk, hogy kétszer ugyanabban a ruhában lehetőleg ne mutatkozzanak a nyilvánosság előtt, s hasonló okból a legkacifántosabb frizurákat találják ki, ezáltal is változatosabbá téve a tévé műsorát. (Tisztelet a kevés kivételnek!) Ha a nem távoli jövőben egy olyan ősz szakállú bemondó fogja ismertetni az esti műsort, akinek csudaszép kék szeme van, tudni fogom, hogy Kudlik Júlia az illető, aki — a hajviseletét tovább variálni nem tudván — álszakállt ragasztott.

Tabi László

CARABINIERI KITÜNTETÉS

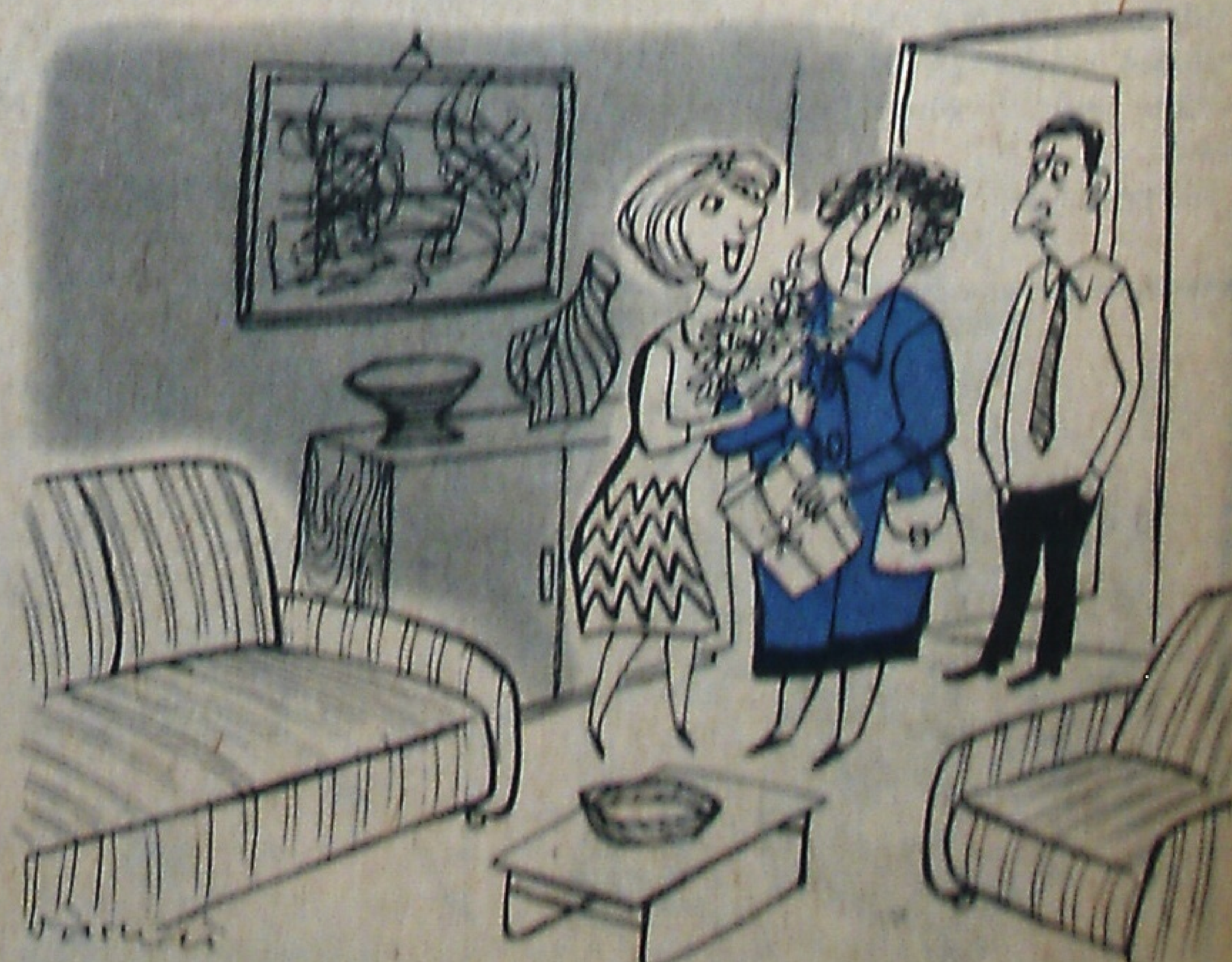

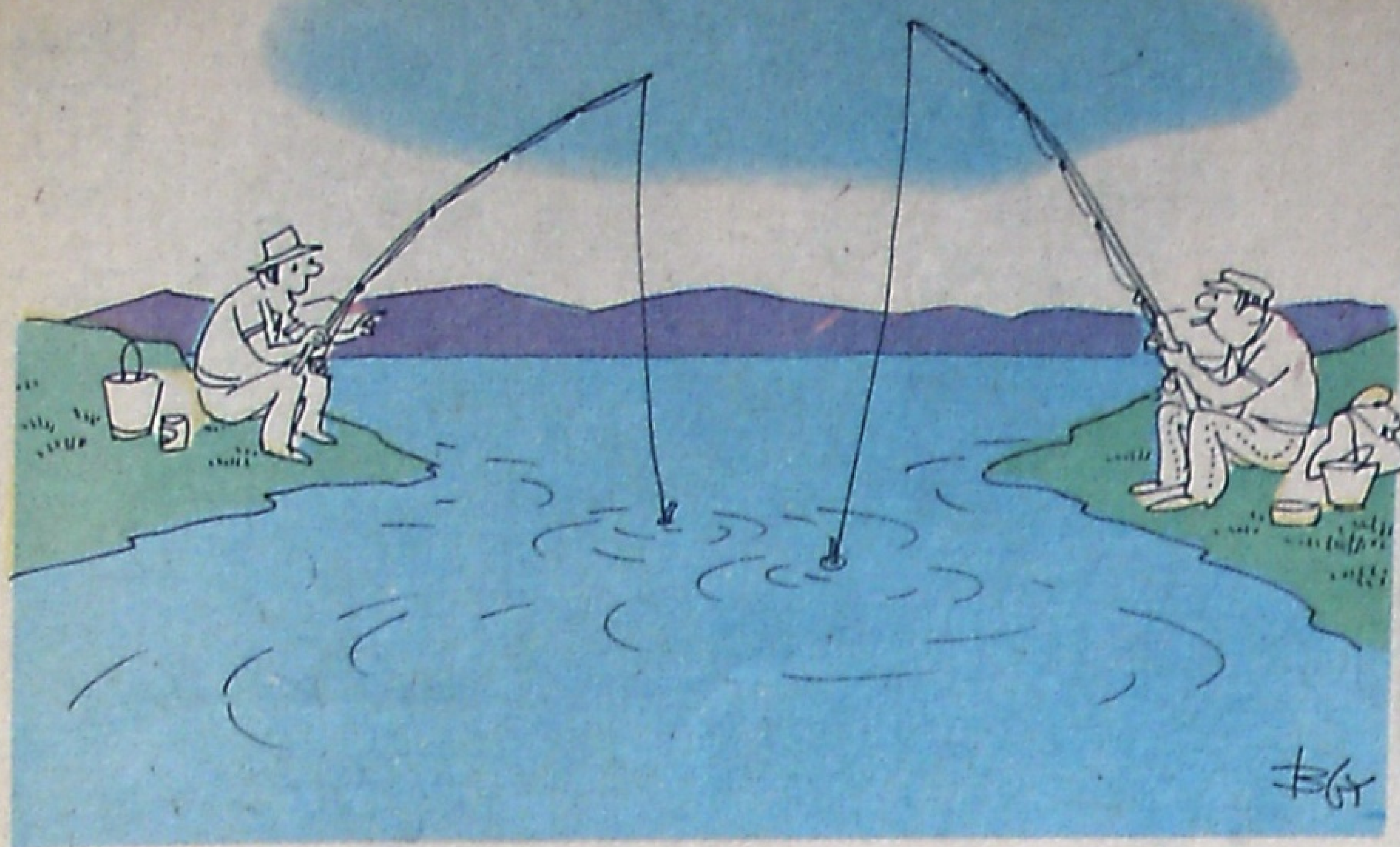
– Volt itt egy csinos ördöglány, de megismerkedett egy nagyfejűvel és az elvitte a mennyországba...

STREBER

– Tudjuk mama, milyen nehezek az első napok nyugdíjban. Csinálj egy nagytakarítást, az elvonja a gondolataidat...

– Aztán lassan nem izgattak a munkahelyi gondok, a családi bajok, most meg már a halak sem...

A TUDÓS FELESÉGE

– Ígérd meg, hogy a szerelem helyett soha semmit sem fogtok kitalálni.

– Meddig tartott tulajdonképpen, amíg a fia megkapta a jogosítványát?
– Úgy három vagy négy...
– ...hétig?
– Dehogy, autóig!

●

A papa megígéri tizenhat éves kislányának:
– Ha tizennyolc éves korodig jól viselkedsz, kapsz tőlem egy ezüst karórát.
A lány nevet:
– De papa, azért, mert tegnap nem viselkedtem jól, arany karórát kaptam!

●

– Elégedett vagy a motorkerékpároddal?
– Nem nagyon. Kettőnk közül valamelyik állandóan javításra szorul...

●

Fizikaórán megkérdezik Pistikét:
– Mire gondolt Arkhimédész, amikor kiugrott a fürdőkádból és így kiáltott föl: „Heuréka!! Megtaláltam!"
– A szappanra, tanár úr, kérem...

— Szolgája, szerkesztőkém! Hüpp, hüpp!

— Mit szipog ekkorákat, Haraszt úr? Őszi nátha?

— Azt én kérem nem engedhetem meg magamnak. Mit tudja az ember, éppen mikor kapni papírzsebkendőt... Mondjak magának valamit? Én már az illemhelyre is csak fontolva haladok, hüpp. Amióta az odavalósi papirosból operettdal lett.

— Miféle operettdal?

— „Máma itt, holnap ott..." Hüpp!

— Szóval nem őszi nátha. Akkor meg mi a csudát hüppög itt?

— Visszasírok.

— Mit csinál?!

— Jól hallotta. Bár megjegyzem, nem könnyű dolog, hüpp.

— Azt hiszem, Haraszt úr, maga megint félrebeszél.

— Nézze, szerkesztőkém, rólam köztudomású, hogy én csak olyankor beszélek félre, amikor a színészek.

— Miért, azok mikor beszélnek félre?

— Amikor az áll a szerepükben. Mármint, hogy „félre". Beszélnék én, kérem fennhangon is, szerkesztőkém, de az nem az én reszortom, ugye. Hüpp.

— Na jó eleget rejtélyeskedett. Szóval visszasír. És ha szabad kérdeznem: micsodát sír vissza, Haraszt úr?

— A Marx téri fölüljárót. Azok voltak ám csak a szép idők! Amikor az épült. És mindjárt úgy, ahogy az osztályharcot vívni kell.

— Hogyhogy?

— Kétfelé.

— Eszem azt a schopenhaueri humorát, Haraszt úr. Na és miért kell azokat az időket visszasírni?

— Mert arról a botrányról még nem nekem kellett tájékoztatnom magát szerkesztőkém. Itt van ellenben ez a mostani kettő...

— Miféle mostani kettő?

— Látja, végre egy értelmes kérdés. Hát igen, manapság legalább válogathat az ember, van miből. Fénysorompók és Volán-sofőrök, MÁV díjszabás-különbözet, melyből a MÁV egy fillért se lát, úgyhogy a közlekedés drágább, viszont romlik... Vagy az tán nem botrány, hogy a kétszáz lakosú elzászi Souffelweyersheimből direkt tárcsázással felhívhatja a Trudi nénit a Tűzoltó utcában, de már mondjuk a jóval népesebb itthoni Szigligetről előbb a tapolcai központot kell körülkönyörögnie, hogy jaj drága nagysád, csókolom a kis kacsóját, hozza be lehetőleg másfél órán belül azt a Tűzoltó utcát? He?

— Mondja, magának ma direkt a közlekedés- és postaügy feküdte meg a gyomrát?

— Becsszóra, szerkesztőkém, én még magánál jobb médiummal a büdös életben nem találkoztam. Maga a vesékbe lát. Éppen erről akartam beszélni.

— Na végre! Még mi a baja a postával? Későn kapott meg egy levelet?

— Hát ezt is tudja? Egy hetet ment a levél. Egy meghívó volt benne, két nappal korábbra. De ez nem úgy, ezért még nem háborgatnám.

— Akkor? Egy kissé lassan építi föl a mondandóját, nem gondolja?

— Látja, szerkesztőkém, ebben is a postát követem. Mármint az új budai főpostát, melyet most építenek, lóhalálában.

— Na ugye. Nem pedig lassan.

— Úgy értem, hogy *most már* lóhalálában. Miután eltolták a háztól a teljes zsaluzást, ahogy innen is, onnan is hallom. Lehet, hogy minden mérnök egyszerre volt nyári szabadságon? Úgy hírlik, lehetett leszerelni az egészet, aztán most vissza, lóhalálában. Azt is beszélik: tíz számítógép dolgozik éjjel-nappal, hogy kiszámolja, hány milliót sikerült így kidobni az ablakon.

— Különös. Erről még sehol nem olvastam.

— Látja, szerkesztőkém, ez a második botrány, hüpp! Na, ég áldja, a hamaros viszontlátásra!

– Hiába magasabbak a mai fiatalok, csak ugyanazt a horizontot látják.

– Tudom, hogy az én érdekem, de akkor is rosszul esik a büntetés!

KÖZLEKEDÉSI ÁLLATKERT

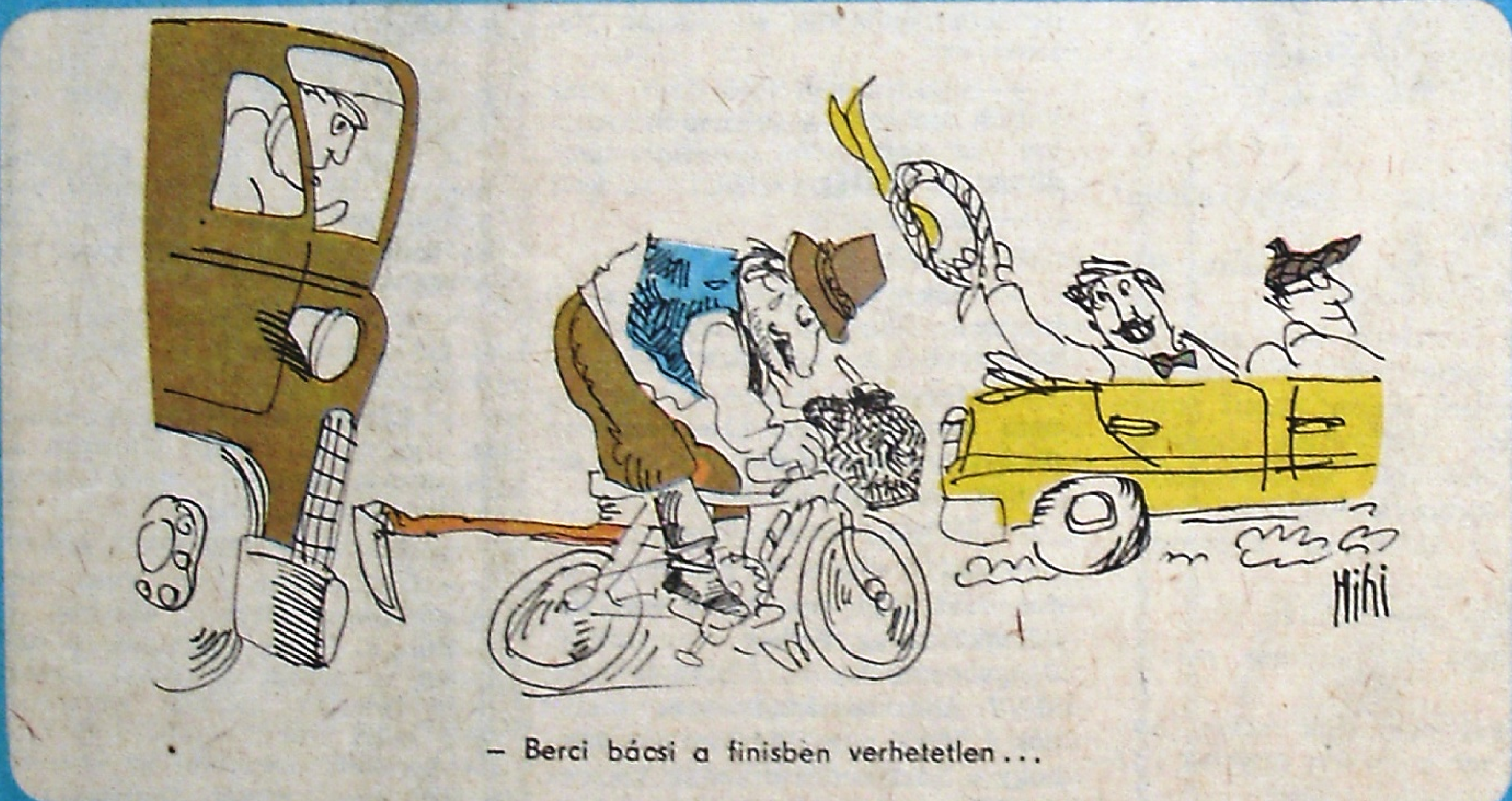
ELLENŐRZÉS

ELLENŐRZ

ELLENŐR

ELLENŐ

ELLEN

– Berci bácsi a finisben verhetetlen...

ÜGYBUZGALOM

CB-SEK

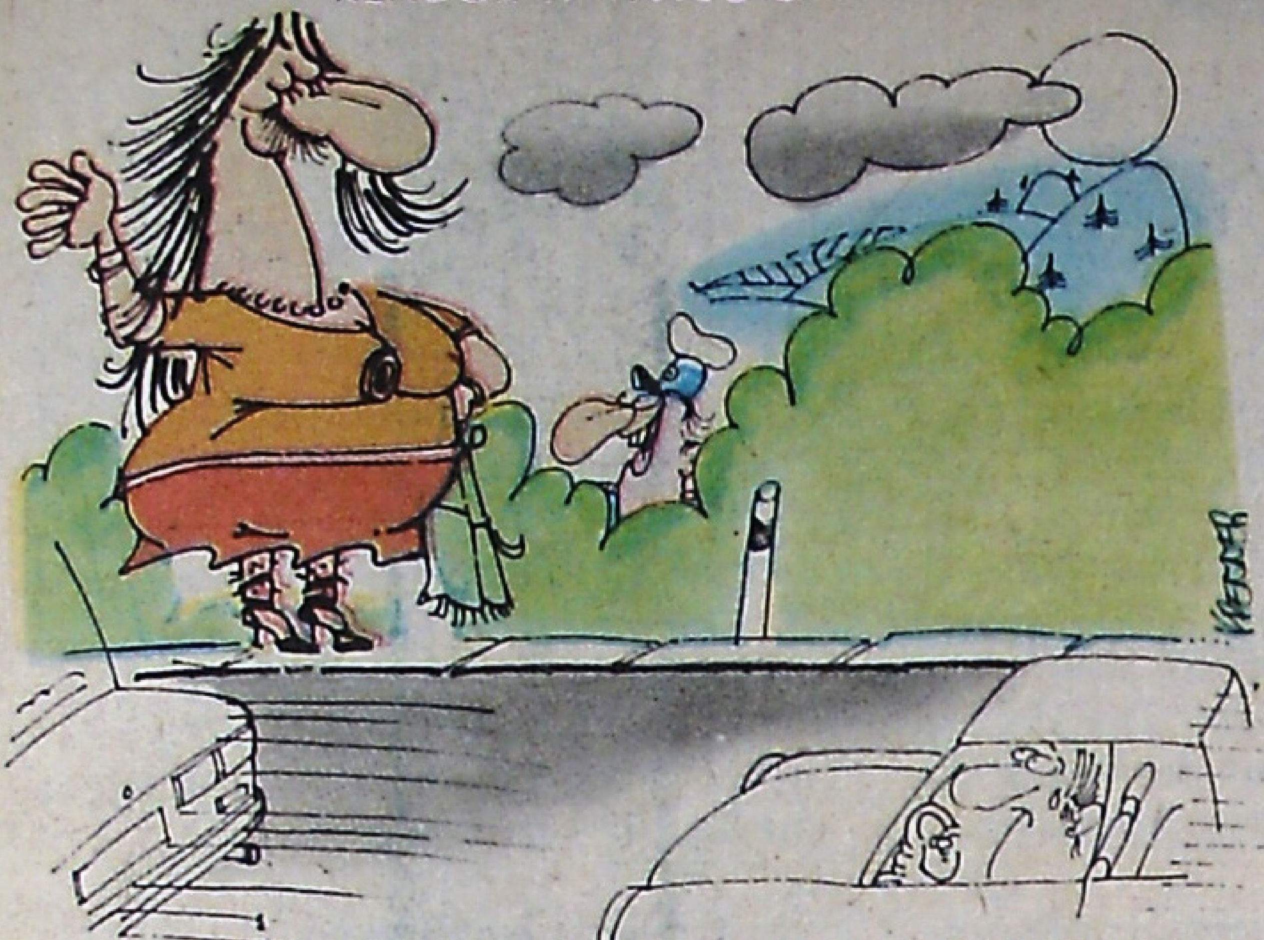

– Itt a 98–11! Fiúk, kinek esete a molett, vörös nő?

– Hívjuk a Gelkót, a

RENDŐR A VÁROS SZÉLÉN

– Én mondom, a főtörzs művészi fokon tudja álcázni a radarpisztolyt...

– Esküszöm, nem értem, az előző kanyarban még minden megvolt!

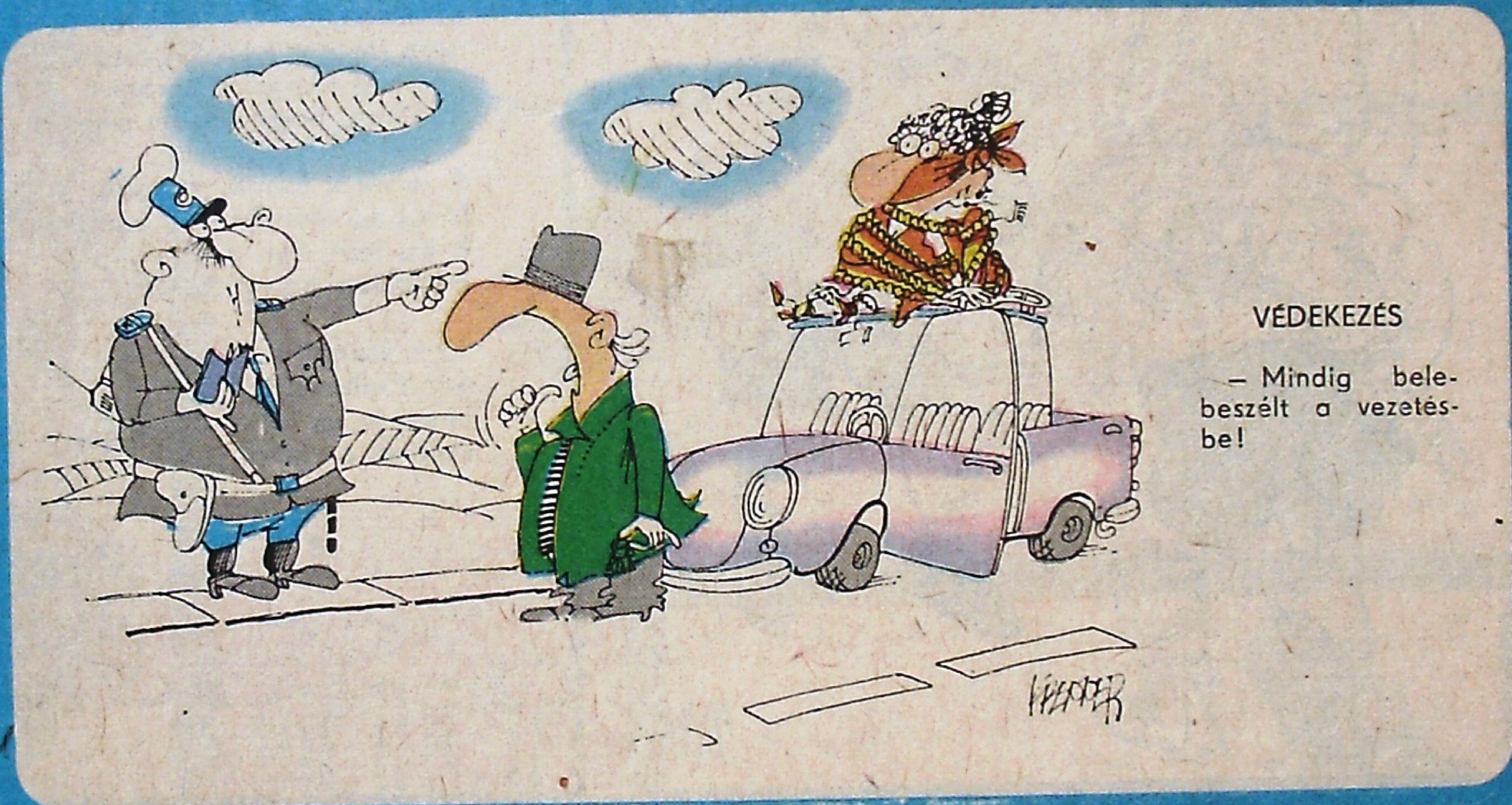
ELLENŐRZÉS

LLENŐRZÉS

LENŐRZÉS

LENŐRZÉS

LENŐRZÉS

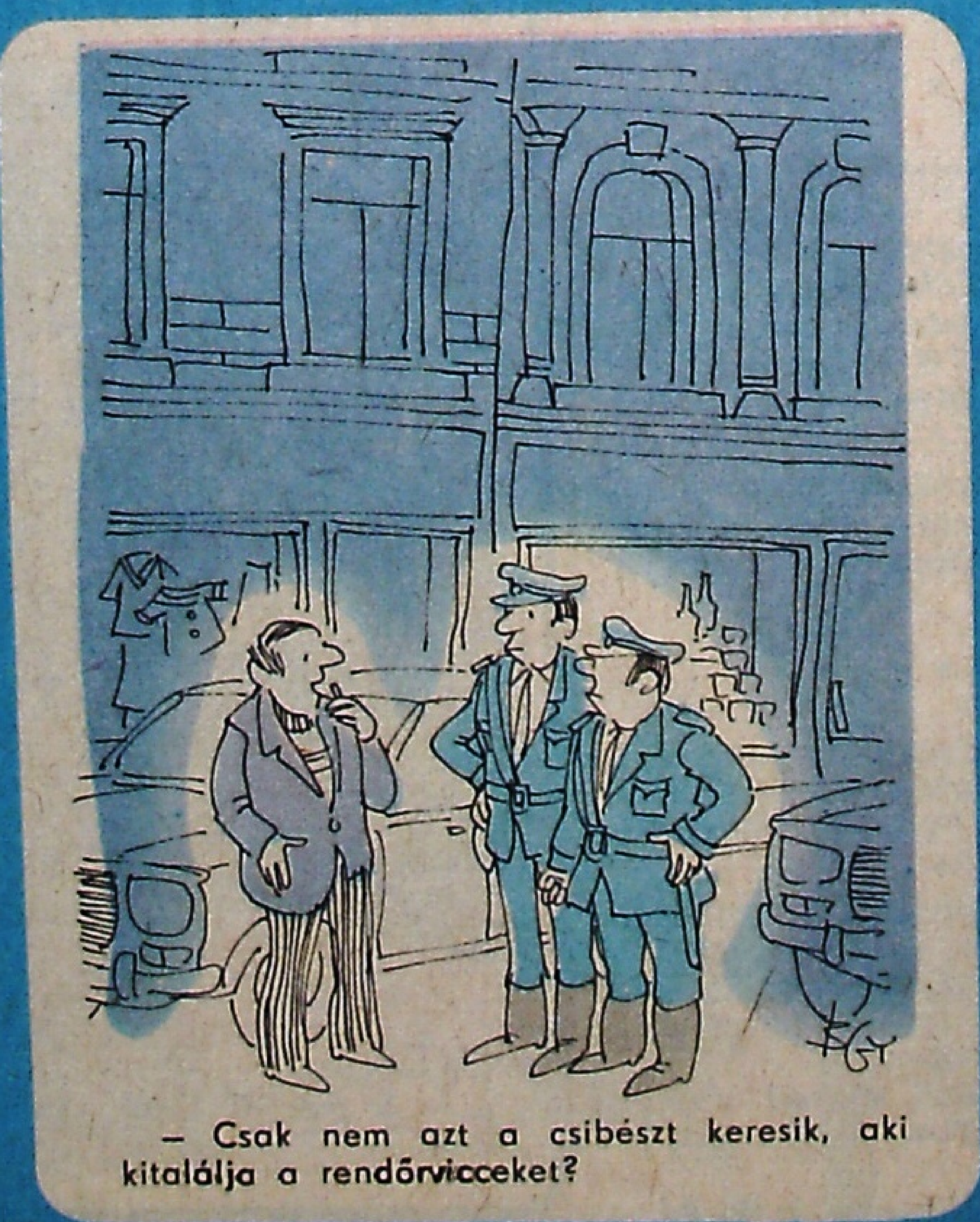

VÉDEKEZÉS

– Mindig belebeszélt a vezetésbe!

– Hívjuk a Gelkát, asszonyom?

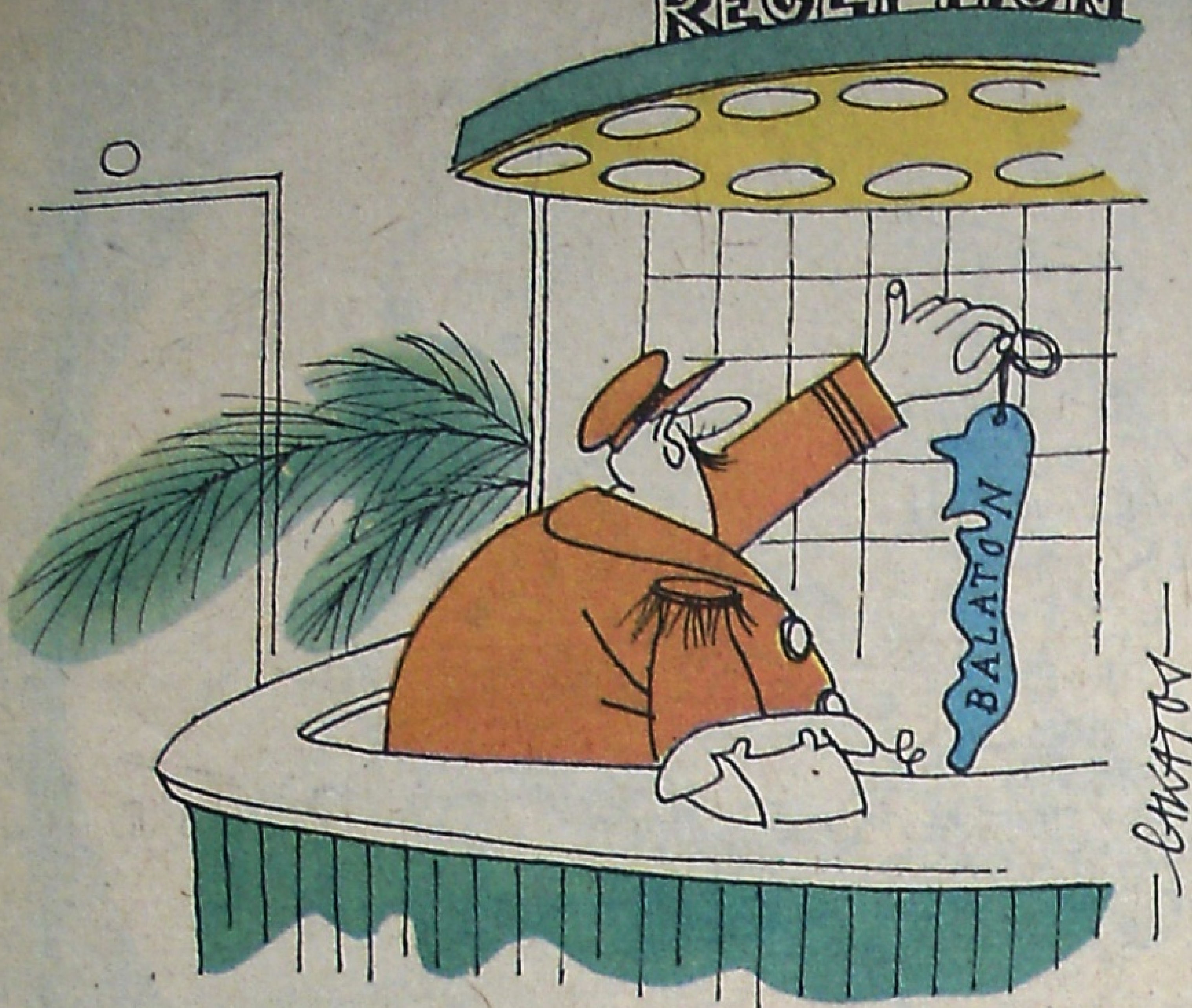
– Csak nem azt a csibészt keresik, aki kitalálja a rendőrvicceket?

GYORSHAJTÁS

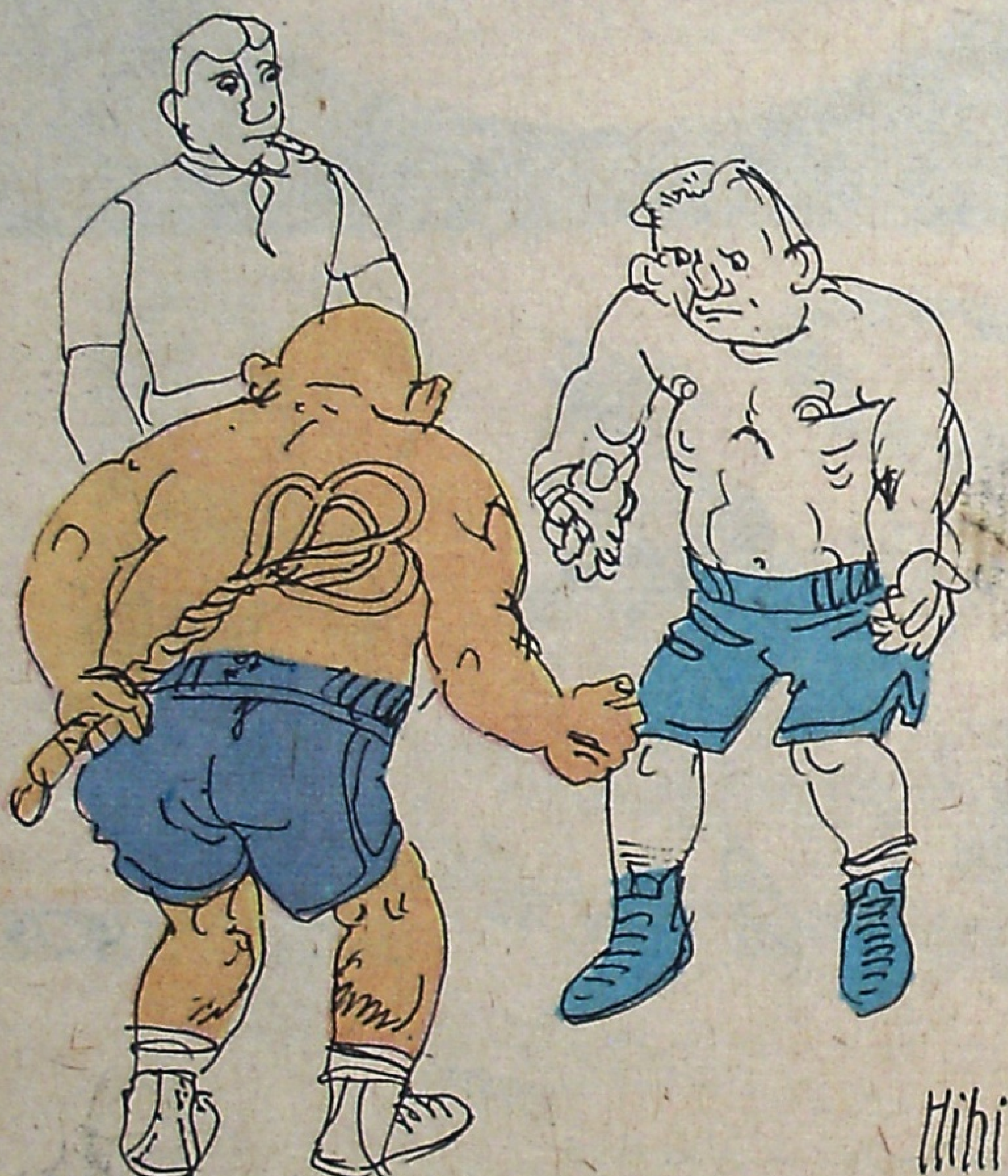

– Én összeszedem a sapkánkat, te meg elkapod!

SZEZONVÉG

VISSZAVÁGÓ

SZILÁGYI GYÖRGY

HÍZZÁL A JÖVŐBEN

Fogynak a nők, azt gondolván,
sikkje van a lefogyottnak!
(Én az ilyen nőtől érzem
minden tagom lefagyottnak . . .)

Rossz nézni a házban lakó
Braunovicsné lányát, Treszkát,
hogyha látom, nem tudom, hogy
őt látom-e vagy egy deszkát . . .

Szomszédunknak sógornője,
a valaha molett Kinga,
úgy lefogyott, hogy ha szél van,
ide-oda leng, mint inga . . .

Nemrég duci lány volt Blanka,
ma meg lepkekönnyű nádszál,
(róla mondta Tasnak Huba:
meg sem érzed, mikor rádszáll . . .)

Amál láttán mindenki csak
csodálkozva himmeg-hümmög,
olyan darázsderekú lett,
hogy már várod, mikor zümmög . . .

Tőlem ugyan zümmöghet, mert
nem izgat a keskeny csípő,
pedig gyakran zümmögi a
fülembe, hogy engem csíp ő!

A rubensi formák prímák
Mást ne mondjak, itt van Ani,
ő ha leül, van nekije
mit a székbe aprítani! . . .

Jó a szemnek látni, mikor
néha elém gurul Lidi,
kinek lenge blúzát szinte
szétveti a dundi didi!

Nem beszélve Ursuláról,
ki egy gömböc, rózsás malac,
(mondtam neki: én csak addig
szeretlek, míg ilyen maracc!)

Dalmának úgy domborodik
kívánatos keble halma,
hogy is mondjam, akárcsak két
érett (kézi) gránátalma . . .

Erna súlyos egyéniség,
kimondottan édes teher,
„Elfújta a szél" akire
őnagysága csókot lehel . . .

Elza, akit februárban
csíptem fel az Elza-bálon,
vaskos Vénusz, (ha ételt lát,
azt kiáltja: felzabálom!)

Én csak a telt idomoknak
vagyok mániákus híve,
a gömbölyű nőnek vonzóbb
szukszesszíve minden íve . . .

Ne foggyatok magyar lányok!
Akkor fess a nő, ha kitelt!
Aki cingárságot hirdet,
ne adjatok annak hitelt!

Pufók pofi, párnás vállak,
ringó kebel, rengő toka,
hogyha a nő csinos, mindegy
mi a toka konkrét oka!

Sokat várok már remegő
ajkától, e rúzsos réstől,
ringhat-renghet rajta bármi,
nem félek a hölgyrengéstől . . . !

TRIBÜN

Az angol klubcsapat a kontinensen portyázott. Amikor hazatértek, egy újságíró megkérdezte a gyúrót, történt-e valami szokatlan az úton.

— De még mennyire — volt a válasz. — Az edző egy ízben elmosolyodott.

* * *

Az Arsenal kikapott a Liverpooltól és ráadásul a játék is igen gyenge volt. Amikor percekig semmi sem történt a pályán és a lelátó is néma volt, hirtelen felkiáltott egy szurkoló:

— És a feleségem szent meggyőződése, hogy én szórakozni járok ide.

* * *

A Birmingham City pályáját három oldalról nagyforgalmú főútvonal határolja. De mégsem ezért nevezik ezt a stadiont Bermuda Háromszögnek.

A magyarázat: az utóbbi tíz évben akárhány tehetséges futballista belépett oda — mind eltűnt.

* * *

Bobby Robsonnak, az angol válogatott új szövetségi kapitányának most jelent meg a könyve. Érdekes emléket idéz. Amikor 1954-ben a Népstadionban a magyar válogatott 7-1-re verte az angolokat, Ivor Broadis a földhöz vágta a cipőjét:

— Senki se nyúljon hozzá — kiáltotta. — Tisztára áttüzesedtek, annyit rohangáltam ezek után a svihákok után.

* * *

Az FC Tehualpa játékosai újabban kamarazenével töltik szabadidejüket. Pedro Prunez edző és elsőhegedűs:

— Az együttmuzsikálás fejleszti a csapatszellemet és a ritmusérzéket Vivaldi és Ravel segítségével máris három helyet ugrottunk a bajnoki táblázaton.

Ha minden kötél szakad legfeljebb lejjebb folytatják egy oktávval.

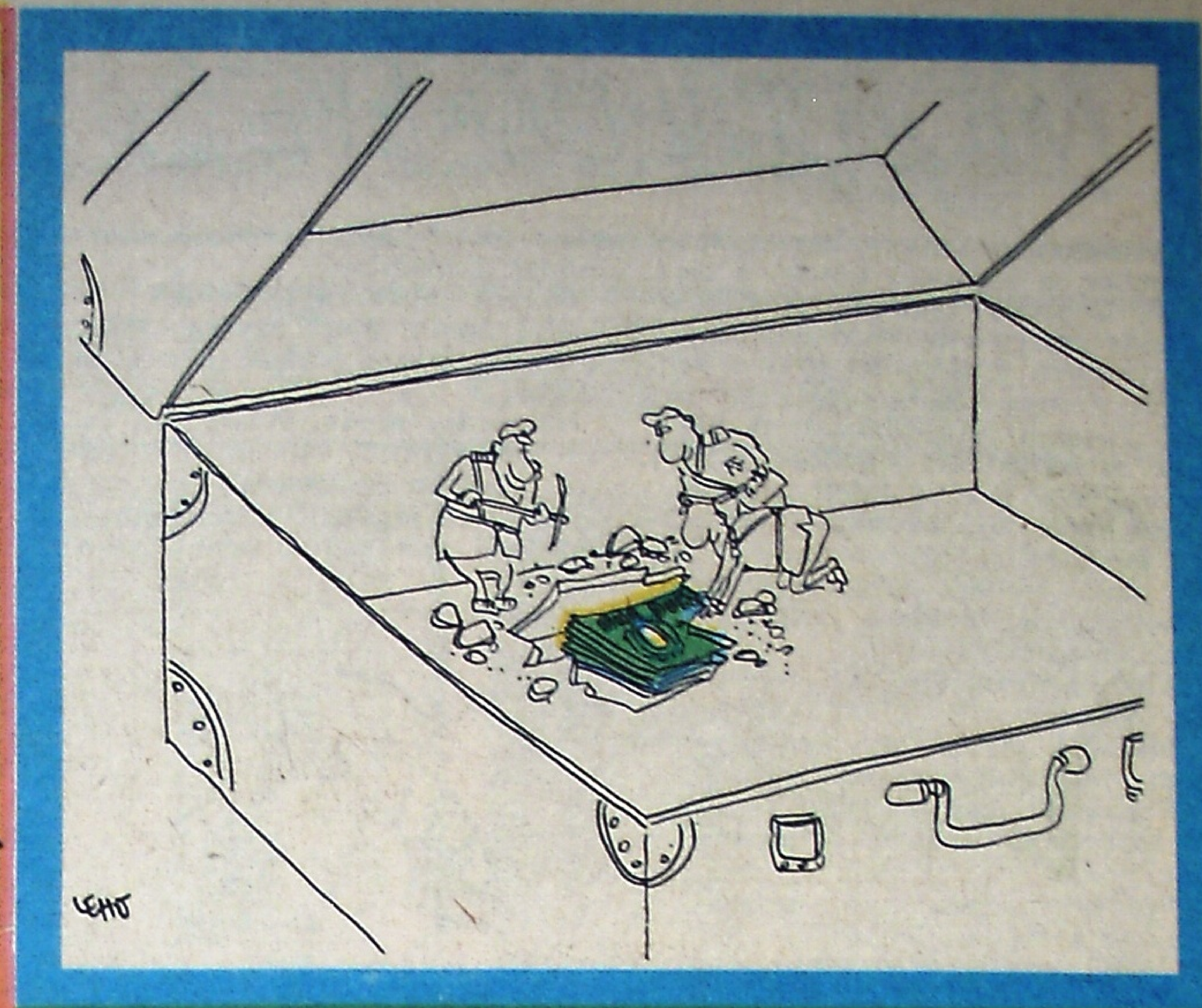
(p. p.)

DRÁMA A VADÁSZATON

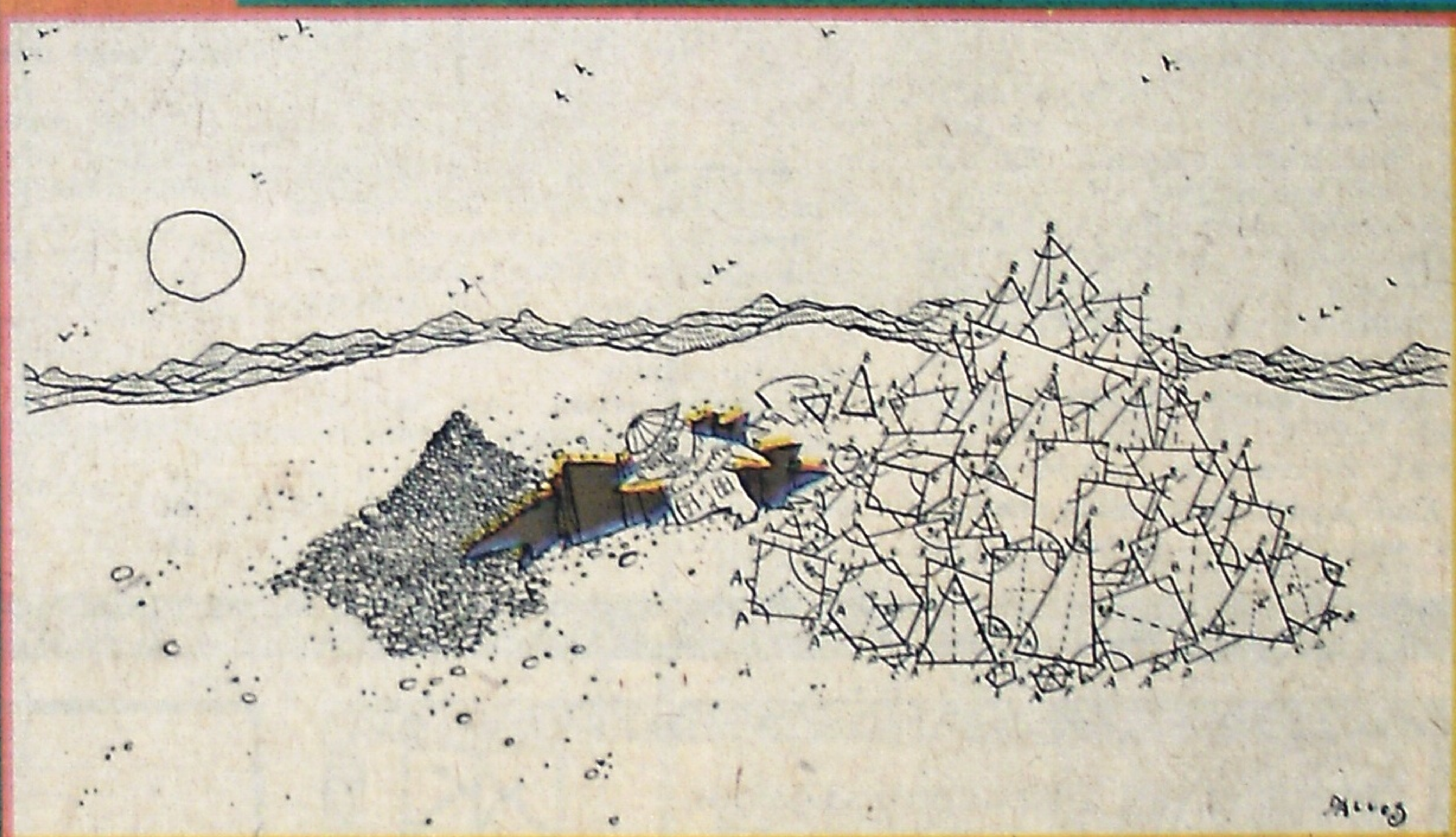

– A megyei titkár véletlenül kilőtte a nyugatiaknak szánt szarvasbikát.

LELET

VÁRNAI,
LEHOCZKI,
FÜLÖP,
DALLOS,
SAJDIK,
HEGEDŰS

NYOLCMILLIÓ ÉVES FOGAK

Hamarosan nyakunkon a november, a fogászati hónap, s tessék, a japán régészek a Kenya északi részén emelkedő Samburu-hegységben nyolcmillió évesre becsült állkapocscsontot találtak ötkifogástalan állapotban levő foggal. A rendkívüli jelentőségű paleontológiai lelettől kilelt a hideg, hogy nyolcmilió év múlva esetleg az én fogaimat is megtalálják, s én nem lehetek ott, ezért még most japán régészeti expedíciót indítottam a szájamba.

Első japán: Segítség, elestem egy gyökérben!

Második japán: Az én fejem pedig beszorult egy lyukba!

Harmadik japán: Ide se teszem be többé a lábamat, itt olyan sötét van.

Negyedik japán: Az hagyján, csak ez a szél ne lenne!

Ötödik japán: Mitől van ez a szél?

Harmadik japán: Nézz ki, hogy mi történt odakint!

Ötödik japán: Nyitva a pacák szája, nézi a tévéhíradót. A külpolitikai hírmagyarázatot hallgatja, attól van nyitva.

Negyedik japán: Ha minden este tátva marad a szája, akkor olyan nyavalyát kap a metszőfoga, hogy harminc évet sem ér meg.

Első japán: Megvan a caninusz!

Második japán: Beszélj japánul, nem vagyok én kínai! Mi van meg?

Első japán: A szemfog. De ezzel sem fogja az ember származását és fejlődését kutató tudományt gazdagítani!

Ötödik japán: Miért nem?

Első japán: Mert úgy csikorgatja, hogy táncot járnak benne az idegek.

Harmadik japán: Nézzen ki valaki, hogy mitől táncolnak a pacák fogaiban az idegek!

Negyedik japán: Valami lakbérkérdésről van szó a televízióban.

De miért izgatja ez a fogakat, őket nem számolják bele az új lakbérbe?!

Első japán: Vigyázat, foglazulás!

Második japán: És földrengés! A fejemre esett egy korona és egy amalgám tömés.

Negyedik japán: Az hagyján, alattam leszakadt egy híd!

Harmadik japán: Dugja ki a fejét valaki, hogy már megint mi van odakint!

Ötödik japán: Megkérdeztek a híradóban egy illetékest, hogy mégis mikorra várható, ami nem várható.

Negyedik japán: Hol van a nagyőrlő?!

Ötödik japán: A nagyőrlő itt hagyott egy cetlit, hogy „elmentem Kenyába".

Harmadik japán: Nézzen ki valaki, hogy miért ment a nagyőrlő Kenyába!

Ötödik japán: A híradóban az orvosmeteorológus beszél, hogy a következő napok időjárása milyen hatással lesz a gumós felületű nagyőrlő zápfogakra. Ettől én is Kenyába mennék!

Első japán: Segítség, itt a szapiensz!

Második japán: Az vadállat?!

Első japán: Nem, az a bölcsességfog. De teljesen üres.

Negyedik japán: Akkor ez a pacák már nem bölcs.

Harmadik japán: Nézzen ki valaki, hogy miért nem bölcs a pacák!

Ötödik japán: A sporthírekben a magyar labdarúgás legújabb sikereit magyarázzák. Ezért szívta ki az öszes bölcsességet a fogából. De így se érti.

Első japán: Akkor ez a pacák mindenre képes! Meneküljünk innen, mielőtt itt hagynánk a fogunkat!

Tisztelt fogorvosok! Önök is ehhez tartsák magukat, ha legközelebb a szájamban járnak!

Tormai László

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Két ifjú leány beszélget azokról a gépkocsivezetőkről akik felszedik az autóstoppos nőket.

— Mindegyik sofőr egyforma!

— Szerintem nem. Van, aki védekezik...

AZ OLVASÓ OLDALA

HAJNAL-DOSSZIÉ

CSOPORTKÉP CSABÁRÓL

Nagyon kíváncsi volnék arra, mit is írt, vagy csinált az a Hajnal Csaba, akiről minden számban egy szórakoztató oldalt lehet olvasni? A hozzászólásokból nem tudom kivenni, pozitív, vagy negatív hős-e? Biztosan többen is kíváncsiak erre. Komolyan mondom, sokan szeretnék tudni, ki is ez a Hajnal Csaba?

Ruzsicska Béla
Partizánská 22, Cs Sturovo

Csak azért veszem meg a Ludast, hogy Hajnal Csaba újabb hülyeségeit olvassam. Kérdem én, milyen ember az, aki családját nem nézve, ilyen hülyeségeket írdogál, csak azért, hogy az egész ország megismerje. Szerintem a Hajnal úrnak feltűnési viszketegségei vannak, amit pedig a Puskás Öcsiről írt, az egyenesen felháborító. Az ilyen örökmozgó kukacok, mint a Hajnal Csaba, egyszercsak belefulladnak a sajtba.

Rostás Kriszta
Lőrinci, 3021

Mellékelten küldöm ezt az első világháborús fiumei felvételt, melyen az X-szel jelölt matrózt Hajnal Csabának hívták. Kérem Önöket, kérdezzék meg a lapjukban szereplő Hajnal urat, nem azonos-e a Ferdinánd romboló 47-es matróz századának katonájával? Egyébként Csaba nagyon szolgálatkész és megbízható társ volt a szolgálatban és igen szerette a sört.

Monostory Rezső
nyugdíjas kályhás
Budapest, Sramli u. 14. 1039

Hónapok óta folyik ez az undorító hadjárat egy ember ellen, aki meg merte mondani egyéni véleményét. Ha igaz a mondás, hogy a stílus maga az ember, akkor az elképesztően alantas és gyalázatos hozzászólások hű tükörképét adják az illetők műveletlen, olcsó mivoltának. Szinte epidemikus járvány lett az ordinári hozzászólások és versek(?) tömeges megjelenése és az óriáskígyónak nem akar végeszakadni! Mindenki meg akarja mutatni, hogy túl tudja szárnyalni a másik útszéli durvaságát. Ha művelt és ízléses emberek ülnének a szerkesztőségben, ezt az ostoba és ordinári hadjáratot nem engednék meg.

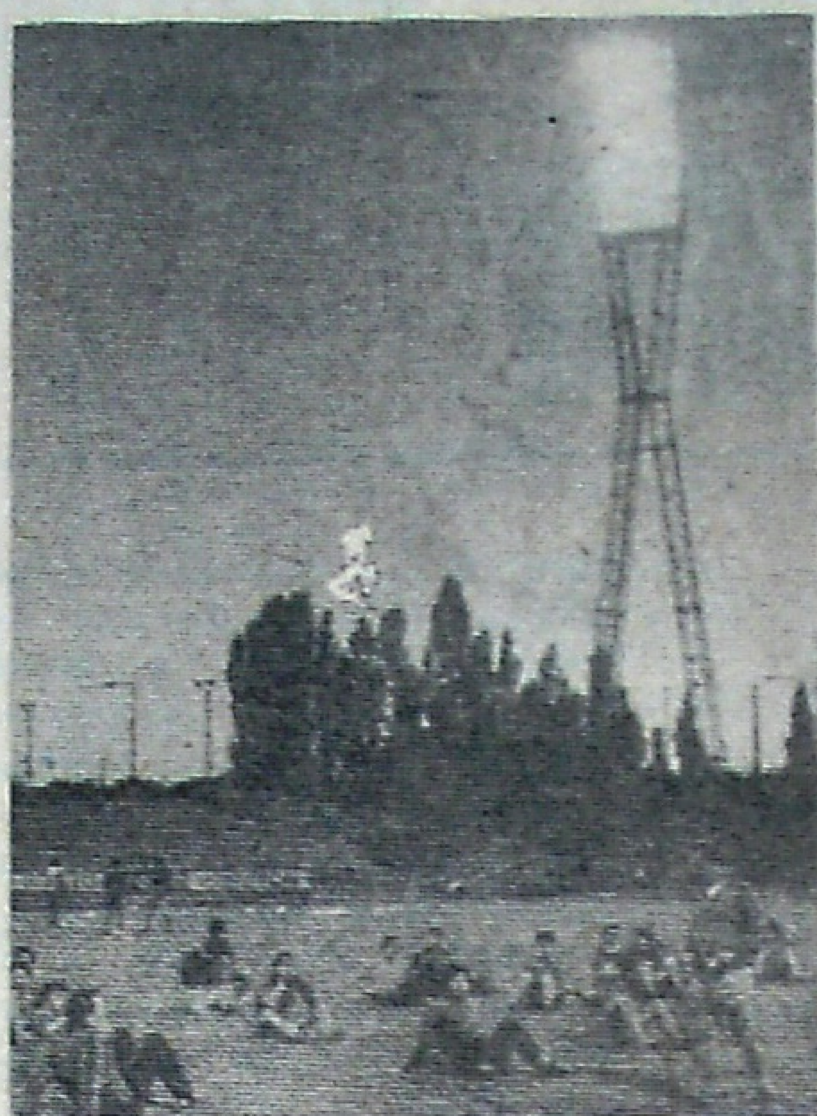
Ladislaw Rado
c/o Strathmore Manor
1876 Beacon Street
Brookline, Mass. 02146 USA

Mostanában sokat voltam vidéken, megnéztem, hogyan élnek ott az emberek? Annyi mindent hallani, hogy ilyen gazdagok, meg olyan nagy házakat építenek! Nem hagyott nyugton a kíváncsiság, kikutattam, igazak-e a szóbeszédek?

Több embert is láttam, s megállapítottam, hogy a jómód nem magától jött, hanem erőfeszítés van benne. Van ahol húsz disznót is tartottak, mégis emberi módon éltek. Az tény, hogy vidéken sokan jobban élnek, talán a háztáji állatok miatt is, ami jogtalan előny a városiakkal szemben. Nem kellene engedélyezni, hogy a városi lakásokban is lehessen állatot tenyészteni?

Hajnal Csaba
Budapest, Zrínyi u. 167.
1188

TÜCSÖK és BOGÁR

Szorgalmasan készült a héten a Videoton a Fradi elleni rangadóra
Fotó: Kabáczy

Bele kellett szakadni!

(A Fejér megyei Hírlapból nyírta Bárdosi Sándorné)

Kanálszám fogyasztják!

(A Magyar Ifjúságban fedezte fel Kósa László, bicskei olvasónk)

1 LÖVÉS 5 FT

Kérezdbe lőni

TILOS

Édes anyanyelvünk!

(Kerekdombon fotózta Kerekes Ferenc, tiszakécskei olvasónk)

Mezőgazdász leszek

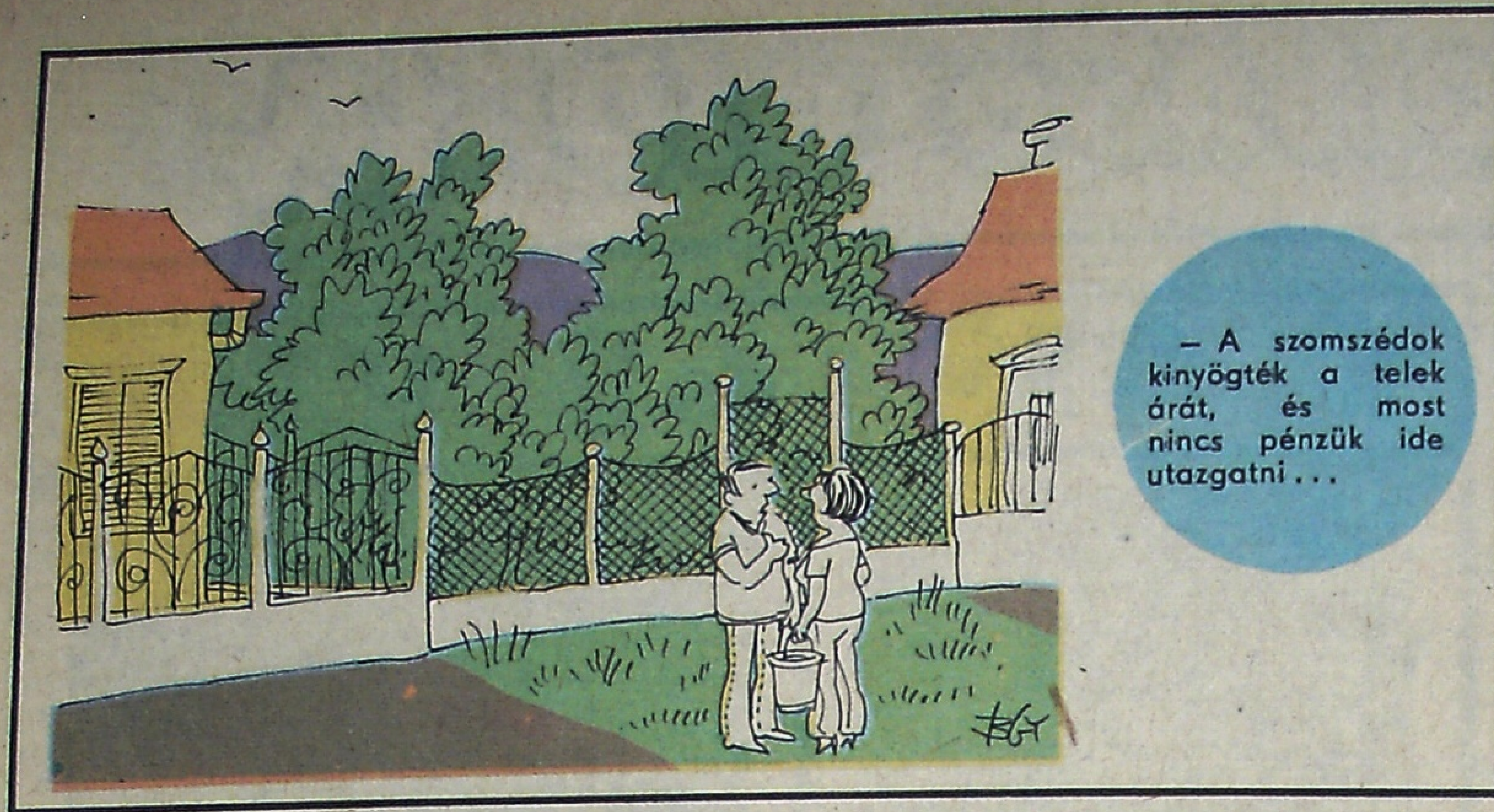
Választott szakmájával ismerkedett harminckilenc gyerek Kétpón

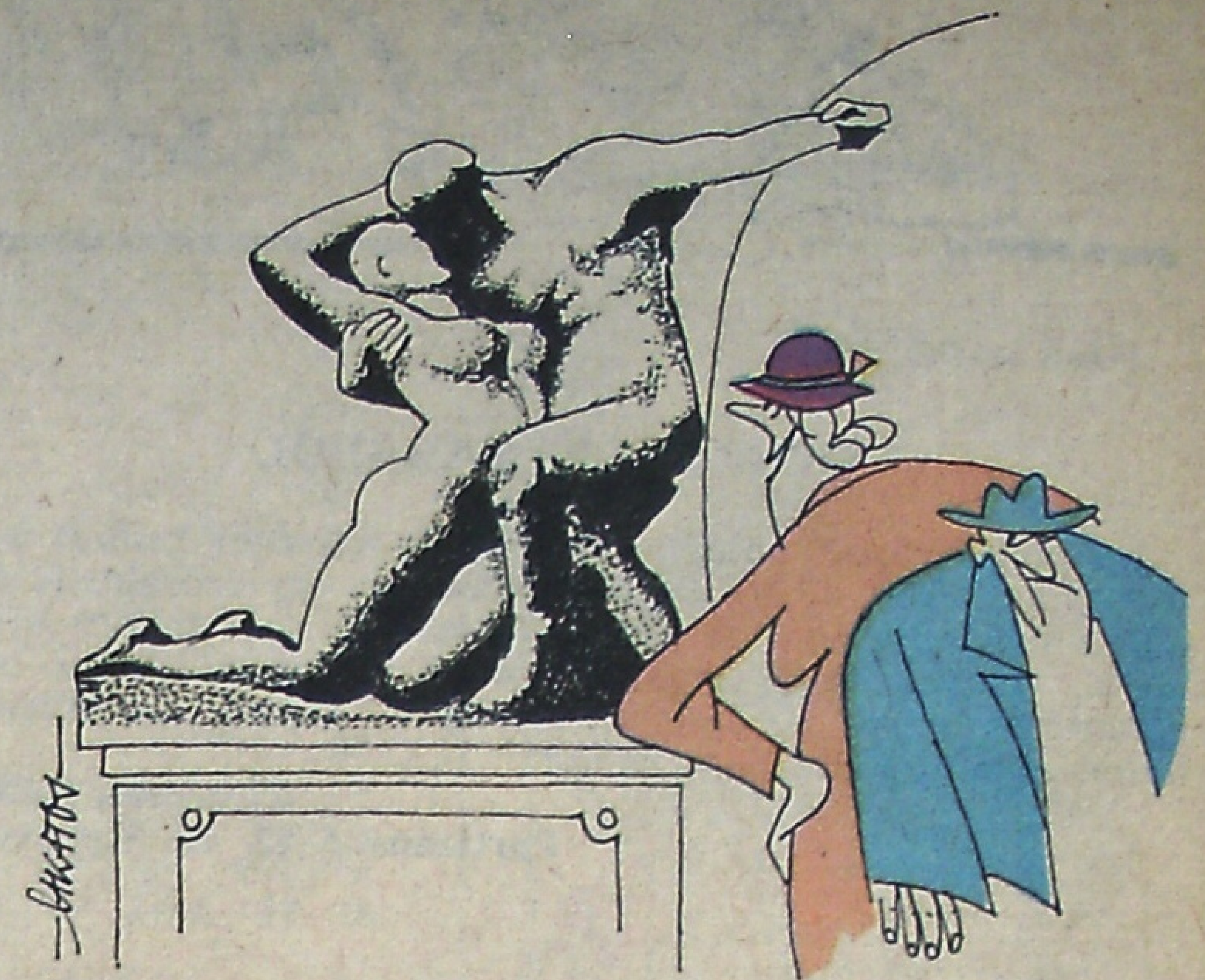
A tábor reggelizik

Nem fognak elhízni!

(A Szolnok megyei Néplapból ollózta Sárvári Antalné)

MÚZEUMI HÓNAP

– Ne siess annyira Jenő! . . .

Aláírták

Végre beteljesedett! Íme a tízmillió magyar szívét-lelkét megdobogtató hír, egyik napilapunkból: „Véglegessé vált, hogy az Omega fellép ebben az évben Magyarországon! Benkő Lászlóék az elmúlt napokban aláírták a szerződést!"

Valljuk be őszintén: mindeddig csak legtitkosabb álmainkban reméltük, hogy egy magyar zenekar, melynek valamennyi tagja hazánkban élő hazánkfia, sőt budapesti lakos, bizonyára hosszas rábeszélésre hajlandó fellépni saját országának fővárosában! Nem kell turistaútlevelet kérni, valutát vásárolni, nekivágni a világ országútjainak, hogy láthassuk, hallhassuk őket, mint például annak idején az Állami Népi Együttest! Sokáig kérették magukat, a legkülönfélébb kifogásokkal halogatták a szerződés aláírását, de végül is győzött a népakarat!

Pedig . . . mennyi késhegyre menő vita, egymást győzködés, okos kompromisszum előzhette meg a tervezett budapesti koncert „csomagszerződésének" megkötését!

Lelki szemeinkkel látni véljük, amint Benkő László, illetve a Budapest Sportcsarnok vezetői a Parlament kupolatermében kézjegyükkel látják el, majd kicserélik a vörösbőrbe kötött, aranybetűs feliratú becses dokumentumot, s utána — a jelenlevők tapsai, s a serdületlen ifjúság boldog könnyhullatása közepette — átölelik, megcsókolják egymást. Felemelő pillanatok lehettek!

Joggal dagadnak kebleink: egy kis ország példát mutatott a világnak, nincs lehetetlen! Csak akarni kell! Mert ha sikerült tető alá hozni az Omega—Sportcsarnok szerződést, akkor a Salt—II, a fegyverkorlátozásról, sőt az általános leszerelésről szóló megállapodás megkötése már szinte gyerekjátéknak tűnik . . .

Garai Tamás

SZTEREÓ

— Drágám! Te olyan vagy, mint az angyal.

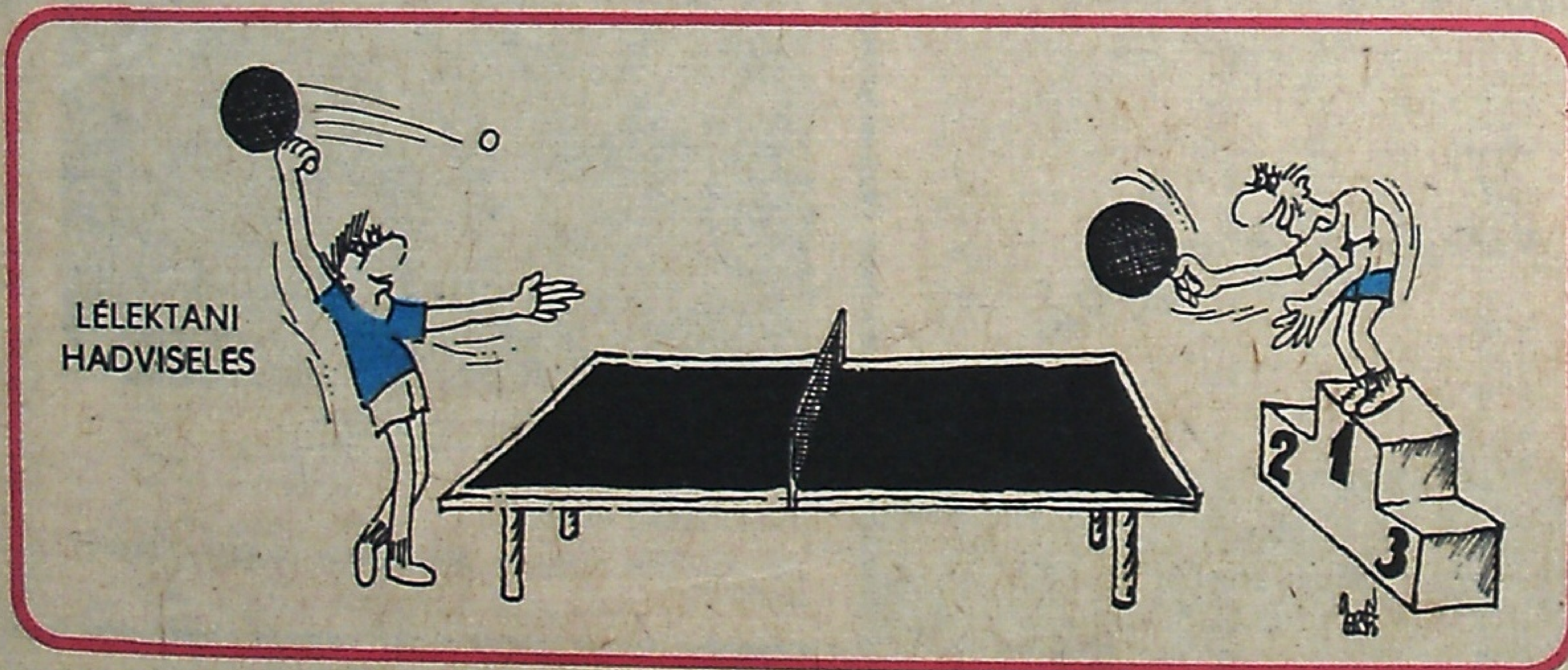
— Ne túlozz . . .

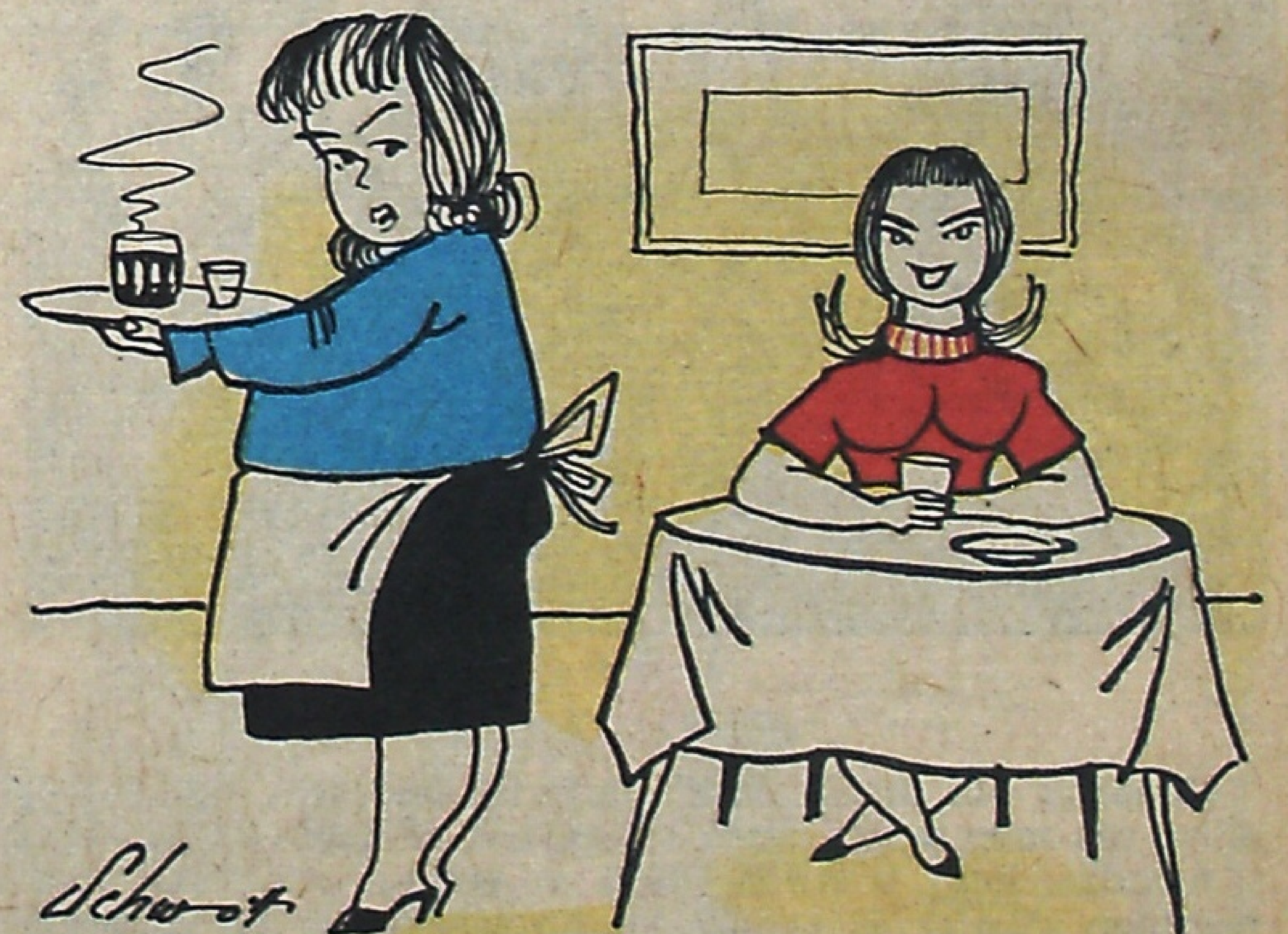
— Igazat mondok. Rajtad sincs mit fogni . . .

*

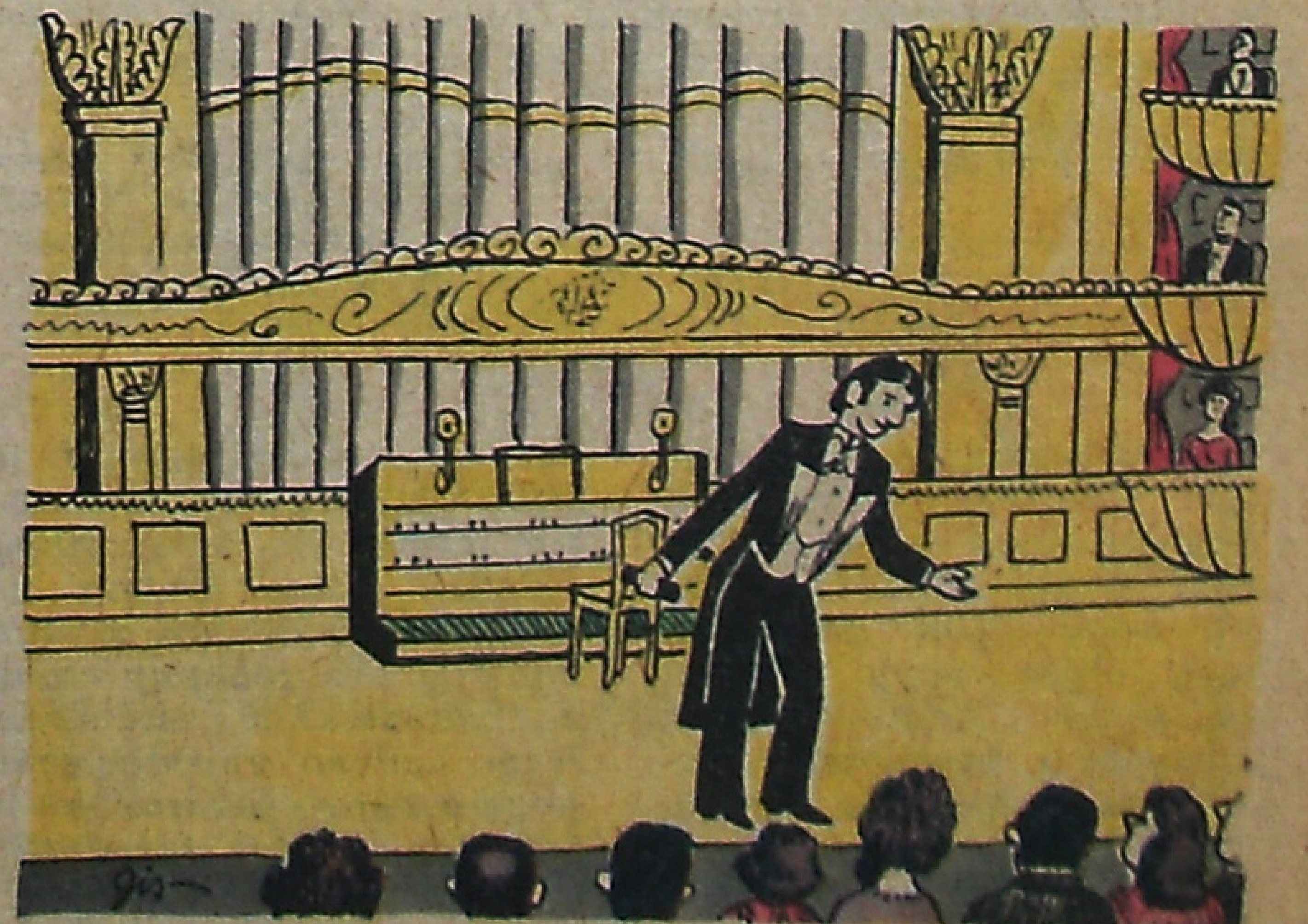
— Semmi baj — mondja az idegorvos a páciensnek. — Csak több mozgásra van szüksége! Naponta minimum egy órát kell sétálnia . . .

— Hm . . . Mielőtt kihordtam a postát vagy utána?

– Miért Jenőt választottad a kérőid közül?
– Mert tőle válok el a legszívesebben!

– Megmondom őszintén, csak szájharmonikán tudok játszani . . .

IMPORT HUMOR

VALENTIN ROZANCEV
(Szovjetunió)
rajzai

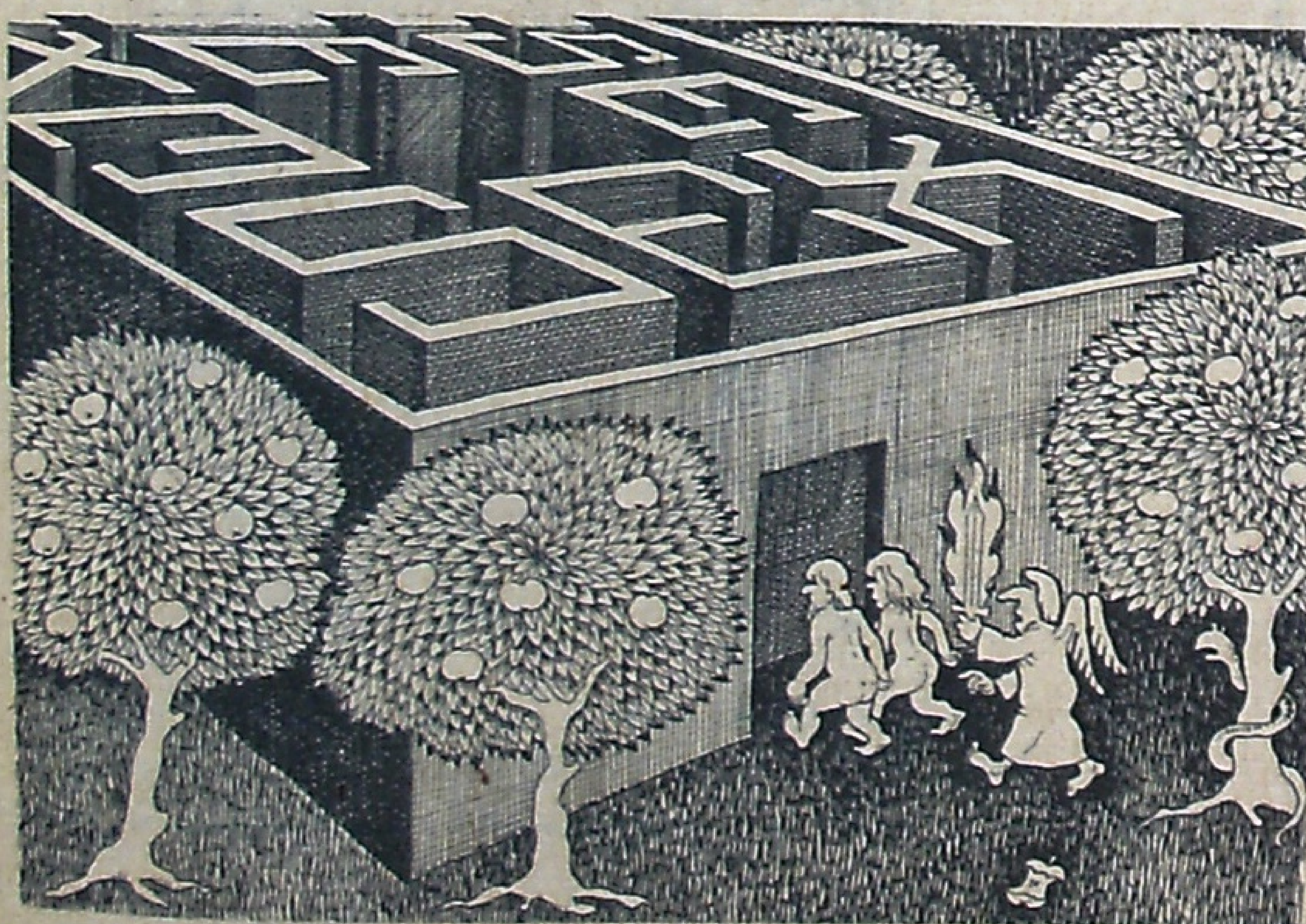
DON QIJOTE

ALKOHOL

KIŰZETÉS

A BIZONYÍTÉK

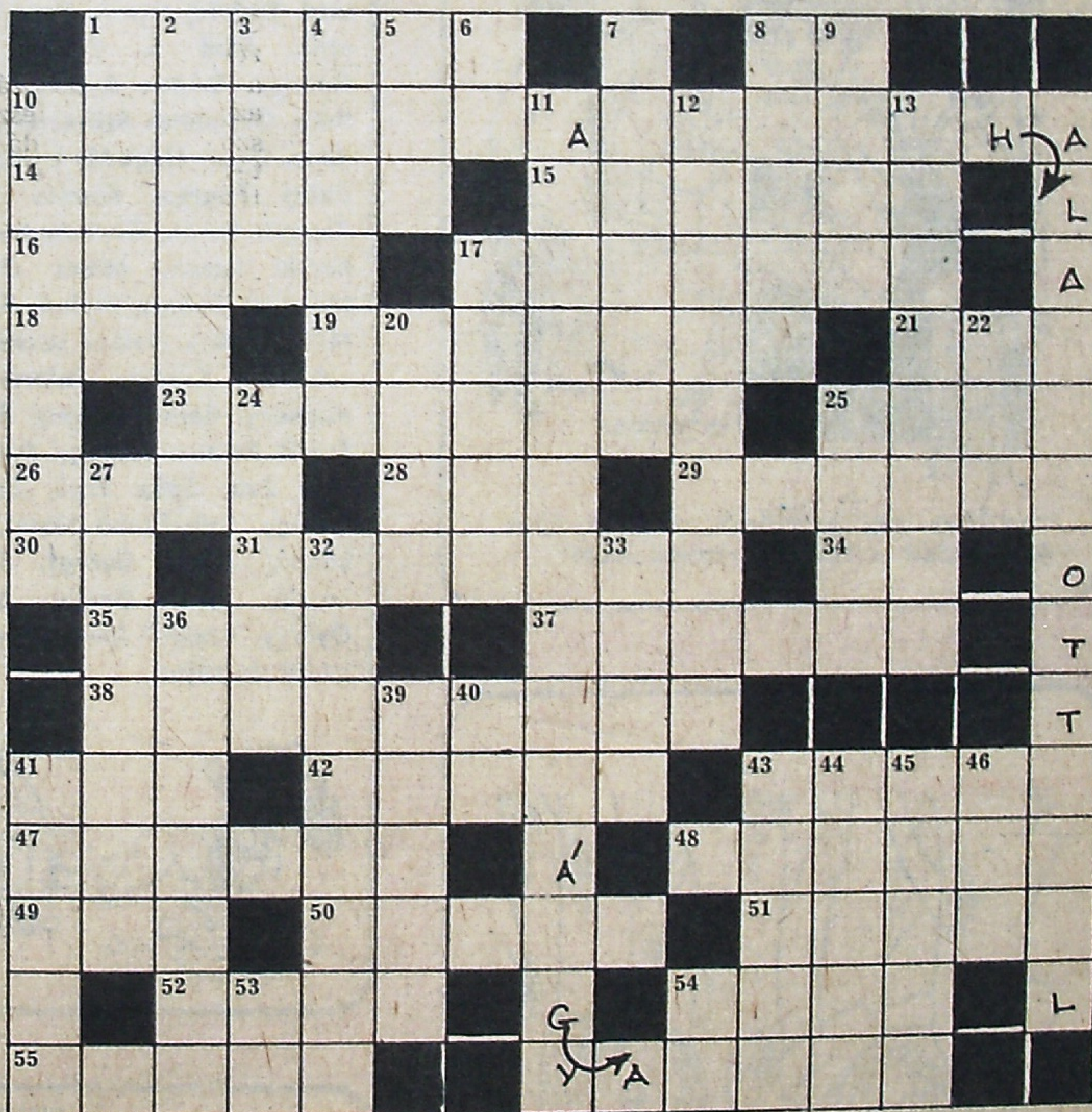
— Hogy éltek a feleségeddel? — kérdi Kapornai egy régen látott barátjától. — Remekül... — hangzik a felelet és így folytatódik: — Vízszintes 10 — függőleges 11. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb október 11-ig erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 1977. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

1. Drágaköves fejdísz
8. S. M.
14. Város az USA-ban és Hamburg egyik városrésze
15. Vizet önt a tejbe
16. Csomót kibont
17. Ezüstérmes
18. ... uár (futómadár)
19. Egészségügyi dolgozó
21. Hím állat
23. Győr neve az ókorban
25. Nagy iparvállalatunk ős-alapítója (Ábrahám)
26. Vasból készült szerszám
28. N. I. P.
29. Nagyhírű francia dalszerző, komponista
30. Kettős betű
31. Zsák a foltját ...
34. B. C.
35. Férfinév, hajdan híres törpe bohóc
37. Aki a dolgát pontosan végzi
38. Svéd királynő a 16-ik században
41. Kereskedelmi vállalat
42. Csapadék hullott
43. Szegénylegényből lett magyar katona a 16-ik században
47. A 18-ik század híres sakkjátékosa és sakkírója
48. A legszívesebben mindig enne
49. Mindkét névelő
50. Riadó — ismert idegen szóval
51. Amado keresztneve
52. Vissza: „a könyöködön jön ki"
54. Szóló ének az operában
55. Egy francia filmsztár (Delon) keresztneve

FÜGGŐLEGES

1. Kerti dísznövény
2. Félelemmel vegyes undor
3. Helyhatározó
4. Nagyobb katonai egység
5. Korszak
6. Azonos betűk
7. Sok mindent talált fel
8. Nyomdai dolgozó
9. Filmszínház
10. A magyar kártya egyik lapja
12. Zenei műforma
13. Ma már így mondjuk: lapárusító
17. Elmozdítható, mozgékony
20. Az üzlet, amelyik nem megy
22. Egy — angolul
24. Nagy rendetlenség
25. Megviselt ló
27. Önsanyargató ember
32. Sok híres magyar sláger zeneszerzője (Mihály)
33. Helyhatározó
36. Tolvajok ügyfele
39. E sötétítő berendezés
40. Személyes névmás
41. Attila kisebbik fia
43. A futóverseny végső szakasza
44. Idegen férfinév
45. Az előfizető lapot ...
46. D. N. G.
53. A függ. 9 magánhangzói
54. Valami, ami nem igazi

Ludas Matyi

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130
SZATIRIKUS HETILAP. **Felelős kiadó: TILL IMRE**

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 13,— Ft, negyedévre 39,— Ft, egy évre 156,— Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
82.2308/2-40
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134—0611
Index: 25 504

MAGYARÁZAT

című keresztrejtvényünk megfejtése:

... vagyis aki olyan ostoba, hogy utolsónak érti meg a viccet.

200—200 forintot nyert:
Pesti György, Miskolc, Árpád u. 34. 3534
Sekk Andrea, Alap, Tanácsköztársaság u. 237. 7011
Szénássy Imre, Bp. József körút 67. 1085

A nyereményeket postán küldjük el.

A JÖVŐ HÉTEN:

Timár György: Agyrém-rímek.

Peterdi Pál: Lehet egy számmal kisebb.

Föld S. Péter: Nem vagyok én akácfa.

11. oldal: Csőd.

Töltse velünk a szabadidejét!

EGÉSZ ÉVRE SZÓLÓ GONDŰZŐ SZÓRAKOZÁST NYÚJT ÚJ ÉVKÖNYVÜNK!

– Művészkém, arra a fél óra ebédidőre próbálj kikapcsolódni!

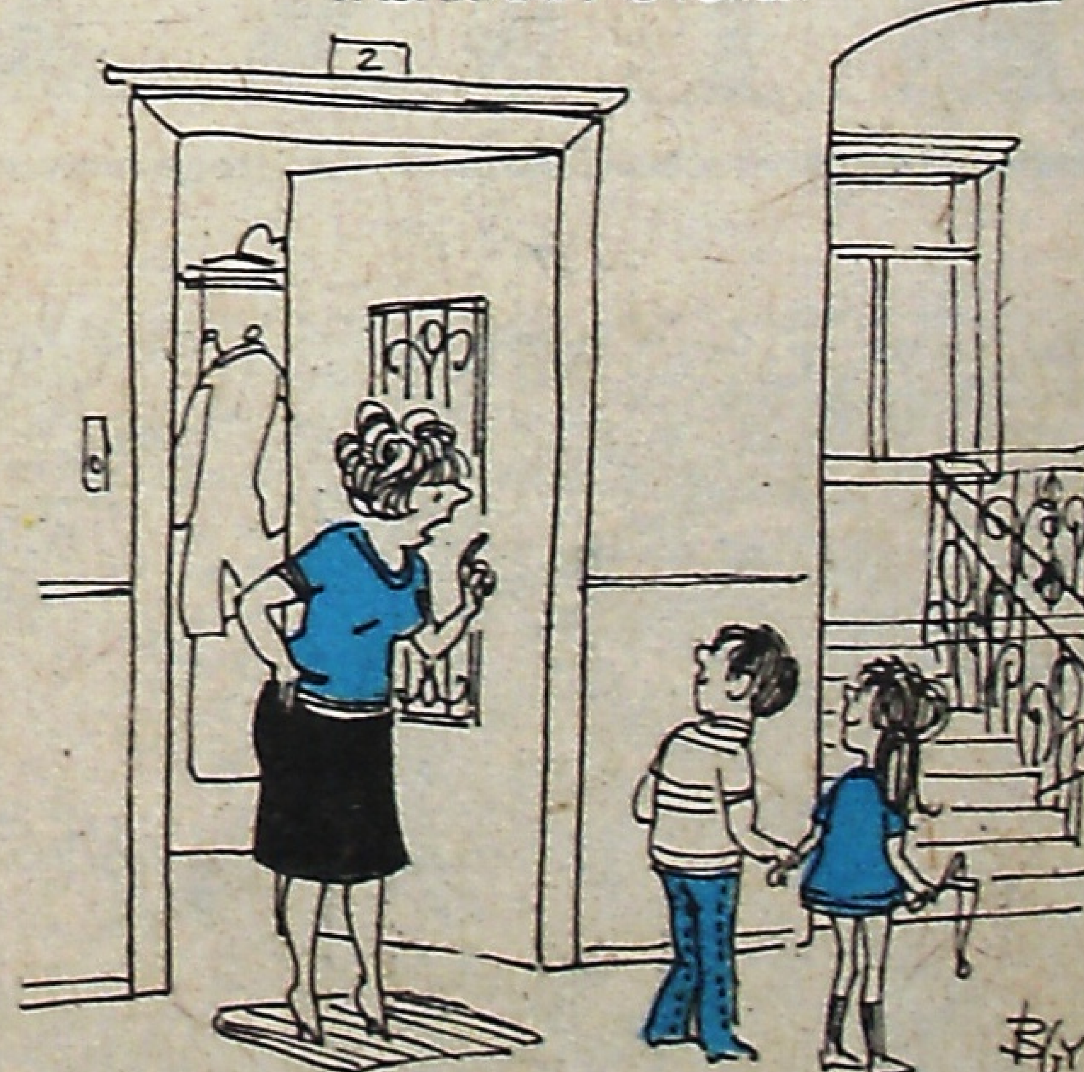

– Siess már egy kicsit, mindjárt éjfél, és kezdődik a két nap szabad időm!

Árkus József, Balázs-Piri Balázs, Bálint György, Barát József, Bogáti Péter, Brenner György, Dallos Jenő, Darvas Szilárd, Endrődi István, Fendrik Ferenc, Föld S. Péter, Fülöp György, Gádor Andor, Gádor Béla, Galambos Szilveszter, Gárdonyi Géza, Hegedűs István, Karinthy Frigyes, Komlós János, Krenner István, Kürti András, Lehoczki István, Mikes György, Moldova György, Molnár Ferenc, Móra Ferenc, Nemes László, Novobáczky Sándor, Peterdi Pál, Radványi Barna, Rátonyi Róbert, Sajdik Ferenc, Somogyi Pál, Székely Éva, Szép Ernő, Szilágyi György, Szűr-Szabó József, Tabi László, Timár György, Tormai László, Tót Gyula, Várnai György, Vasvári Anna és mások írásai és rajzai.

VASÁRNAPI GYEREK

– Agyonütlek titeket, ha az apátoknál jobban viselkedtek, mint itthon!

– Ejnye, Béluska, már nem akar velem tovább fogócskázni?

KULTURÁLIS SZERZŐDÉS

– Van benne keresztrejtvény is!

VICCEK, REJTVÉNYEK, OPTIMISTA JÓSLATOK

224 OLDAL, ÁRA

VÁLTOZATLANUL

22 FORINT

KAPHATÓ MINDEN ÚJSÁGÁRUSNÁL